

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

51.-52. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

20 Kč • 0,80 €

26. PROSINCE 2010 / 2. LEDNA 2011

*Milostiplný
příchod Božího
Syna
o Vánocích
a pevnost víry,
jistotu naděje
a horoucnost lásky
v novém roce všem
čtenářům přeje
redakce Světla*

Portál chrámu Sagrada Familia, který tesal japonský sochař Etsuro Sotoo (čtete na str. 12)

Drazí bratři a sestry, *Dítě se nám narodilo a syn nám byl dán* (Iz 9,5). To, co říká Izaiáš při pohledu do budoucnosti pro jeho útěchu v jeho úzkostech a temnotách, říká pastýřům anděl, který se vynořuje ze světlého oblaku, jako přítomnou skutečnost: *Dnes se vám narodil v městě Davidově Spasitel, to jest Kristus Pán* (Lk 2,11). Pán je přítomen. Od tohoto okamžiku je skutečně *Bůh s námi*.

Dítě se nám narodilo...

Není už Bůh vzdálený, kterého můžeme nějakým způsobem tušit skrze stvoření a skrze svědomí. Vstoupil na svět. Je Sousedem. Zmrtvýchvstalý Kristus to řekl učedníkům i nám: *Jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa* (Mt 28,20). Narodil se vám Spasitel: co anděl oznámil pastýřům, to nám Bůh nyní připomíná skrze evangelium

a jeho hlasatele. Je to zpráva, která nás nemůže nechat lhostejnými. Je-li pravdivá, všechno se změnilo. Je-li pravdivá, týká se také mne.

Proto tak jako pastýři i já musím říct: Vzhůru, chci jít do Betléma a vidět Slovo, které se tam přihodilo. Evangelium nám pro nic za nic nevypráví příběh pastýřů. Oni nám ukazují, jak správně

odpovědět na poselství, které je určeno také nám. Co nám říkají tito první svědkové Božího vtělení?

O pastýřích bylo především řečeno, že to byli lidé, kteří bděli, a poselství k nim mohlo dospět právě proto, že byli bděli. Musíme bdít, aby poselství dospělo i k nám. Musíme se stát osobami skutečně bdělými. Co to znamená? Rozdíl mezi tím, kdo sní, a tím, kdo bdí, spočívá především v tom, že ten, kdo sní, se nachází ve zvláštním světě. Svým já je uzavřen do tohoto světa snu, který je právě a pouze jen jeho a který nesdílí s druhými. Bdit znamená vyjít z takového dílčího světa a vstoupit do společné skutečnosti, do pravdy, která jediná nás všechny sjednocuje. Konflikt světa, vzájemná nesmiřitelnost vyplývá ze skutečnosti, že jsme uzavřeni do svých vlastních zájmů a osobních názorů, do svého vlastního miniaturního soukromého světa. Egoismus jak u skupin, tak u jednotlivců z nás činí vězně našich zájmů a tužeb, které jsou v rozporu s pravdou a oddělují nás od ostatních. Probudte se, říká evangelium. Vyjděte ven a vstupte do velké společné pravdy, do společenství s jediným Bohem. Probudit se znamená rozvinout vnímavost pro Boha; pro mlčenlivé signály, jimiž nás chce vést; pro četná znamení jeho přítomnosti. Jsou osobnosti, které říkají, že jsou „nábožensky zbaveny hudebního sluchu“. Schopnost vnímat Boha je jako dar, který někteří odmítají. A opravdu náš způsob myšlení a jednání, mentalita dnešního světa, stupnice našich různých zkušeností jsou schopné omezit naši vnímavost pro Boha, učinit nás „zbavenými hudebního sluchu“ pro Něho. A přesto je v každé duši skrytě nebo otevřeně přítomno očekávání Boha, schopnost potkat Ho. Abychom obdrželi tuto bdělost, toto podstatné probuzení,

Již poosmnácté redakce Světla zdraví rodinu svých čtenářů o nejkrásnějších svátcích roku. Slavíme je právě v době nejkratších dní a nejdelších nocí, ve dnech, kdy zpravidla rozdíl mezi teplotou venku a teplotou v pokoji bývá největší. Tyto okolnosti jako by nám připomínaly, že ani naše duše nevystačí s vlastním světlem, s vlastním teplem, ale musíme si zajistit jejich pravý a nevyčerpatelný zdroj. Tímto Zdrojem je náš Pán. Na tuto skutečnost již sedmnáct let poukazují i naše stránky. Těch jsme už pro vás za tu dobu připravili a poslali úctyhodných více než 14 000. Vytkly za cíl ukazovat uprostřed světa, který si tak libuje v tom, co je dílem tmy a patří do „černé kroniky“, že existují také lidé, kteří mají zálibu ve světle, že existuje jednání, které tvoří opačnou, tedy „bílou kroniku“.

Dvakrát v roce slaví církev velká Boží tajemství uprostřed noci: slavnost příchodu Božího Syna na svět a pak oslavu jeho slavného zmrtvýchvstání. V obou případech se jedná o nástup nového života, který přemáhá smrt. Temnota noci musí ustoupit světlu, které zazáří nad námi. Noc však může na nás působit nejen svou temnotou, ale také svou posvátnou velebností. Jak v jedné své básni napsal Otokar Březina, denní světlo nám ve skutečnosti zakrývá dálky, zatímco noc nám

temnem rozsvěcuje výšky. V noci můžeme vidět skutečně mnohem dále než ve dne. Za jasné noci se náš zrak utápí v nekonečnosti vesmíru a dává nám pocit, jak maličké, nepatrné je všechno to, co jsme a co nás bezprostředně obklopuje. I nejvzdálenější bod z vesmíru, který zahlédneme pouhým okem jako nepatrnou jiskřičku a který je ve skutečnosti obrov-

Editorial

ským komplexem milionů sluncí, představuje nikoliv hranice vesmíru, ale jeho další začátek. „Plná jsou nebesa tvé slávy,“ zpíváme Pánu, a přitom ani nemáme potuchy, kde je těm nebesům začátek a konec. Ztraceni pod noční oblohou si lépe uvědomujeme Žalmistovu otázku: „Co je člověk, že na něho myslíš?“ Co je člověk, že na něho nejen myslíš, ale že Ty, v jehož ruce jsou všechny světy, jsi opustil všechnu svou nekonečnou slávu a stal ses jedním z nás? Toto pomyšlení celá tisíciletí zcela spontánně vrhalo člověka před Pánem na kolena nikoliv proto, že to někdo předepsal, ale protože ten, kdo si to alespoň trochu uvědomí, nic jiného udělat nemůže. Prostí pastýři i vážení mudrci pokládali za samozřejmé klanět se na kolenou Dítěti, ačkoliv v něm neviděli samotného Boha, ale jen jedinečného a vytoženého novorozeného Krále a Spasitele. Ve skutečnosti tak, jako stojíme bezradní pod hvězdnatým

nebem a nejsme schopni nejen dohlédnout, ale ani domyslet, kde je mu konec, tak bezradní klečíme u jesliček a nejsme schopni domyslet, co se tu vlastně stalo, a ať rozjímáme, jak chceme, jsme stále jenom na začátku tajemství, ve kterém se nám nekonečný, neomezený, všemohoucí Bůh osobně vydal a představil nikoliv ve své vznešenosti a slávě, ale jako bezmocné, slabé a nejchudší dítě, které se přitom již od samého počátku své lidské existence musí vyrovnávat se skutečností, že do svého přišlo, ale vlastní ho nepřijali. Z toho všeho, co jim dal a dává, nemají pro něho vůbec nic, takže je nucen dokonce „neoprávněně použít cizí věci“, jak říkají zákony tohoto lidského světa, a bez souhlasu majitele vstoupit do jeho stáje a vypůjčit si její skromné zařízení v podobě dobytčího žlabu.

Bůh už jednou k lidem sestoupil. Tři dny se na to chystali a očišťovali. Kdo by se byl tehdy jen dotkl okraje oné hory, byl by musel zemřít. Hřmělo a blýskalo se. Sinaj byl zahalen kouřem, celá hora se třásla, když Hospodin sestoupil jako oheň. Jestliže nyní sestupuje nikoliv na dýmající horu v ohni a blesku, ale v tichu noci jako Děťátko, je to vlastně ještě větší šok než kdysi na Sinaji. Tak radikální rozdíl sám o sobě znamená, že tato událost od základu mění naše postavení i náš život. Proč Bůh upustil od všech

Pokračování na str. 20

Pokračování na str. 6

Vezmi dítě a jeho matku

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Ať vám v srdci vládne Kristův pokoj.

Dnes můžeš zblízka sledovat příběh, který ti představuje evangelista Matouš a s ním i Apoštol národů. Připrav se však na dalekou nepohodlnou cestu.

Pozoruj Josefa, jak se uprostřed noci chystá splnit Hospodinův příkaz. Má ihned odejít s Marií a Dítětem do cizí země. Ani to málo, co se mu podařilo zatím opatřit pro své nejdražší, nebude moci vzít s sebou. Ale Josef nic nenamítá Hospodinu a Maria nic nenamítá Josefovi. Vzali Dítě a spěšně odcházejí. Pán je posílá, Pán se postará.

Připoj se ke třem psancům, kteří jdou temnou nocí do neznámých končin. Zatímco oni se v srdci modlí k Pánu, ty máš čas přemýšlet, kolika důvodů, námitkami a návrhy by ses pokoušel vyhnout takové nepohodlné cestě. Copak je to opravdu jen jediná možnost, jak uniknout nebezpečí? Poukazoval bys na křehkost ženy, na slabost Dítěte, na jiná možná nebezpečí. Přinejmenším bys žádal více času na přípravu. Ale Josef dobře ví, že Bohu nemůže být rádcem. Boží všemohoucnost není k tomu, aby sloužila našim nápadům a námitkám. Všemohoucnost Nejvyššího je obsažena i v každém jeho pokynu. Můžeš se na ni spolehnout, i když se ti to zdá jakkoliv nepochopitelné.

Pěstoun Páně má však ještě jiný pádný důvod, aby bezodkladně vykonal to, co mu bylo uloženo od anděla. Již několik dní má stále před očima Mariino Dítě, o kterém dobře ví, že je to Boží Syn. V tom bezmocném robátku spatřuje jeho neochvějná víra nejpřesvědčivější zázrak Boží poslušnosti. Syn Boží celým svým bytím vzdává ustavičně chválu svému Otci.

Nyní tak činí tím, že se mu poslušně podrobuje. Příkaz k útěku neplatí jen rodičům, ale i Dítěti, které přijalo svou bezmocnost z vůle nebeského Otce. Neodevzdal se Bůh do jejich rukou, aby oni se odevzdali do vůle Otce? Poděkuj Josefovi, Marii a Dítěti, že můžeš být bezprostředním svědkem jejich bezvýhradné poslušné odevzdání, která ti přesvědčivě vysvětluje, že nemůže existovat žádná rozumná námitka proti plánu obsaženému ve svaté vůli Nejvyššího. Poděkuj za poznání, že právě její poslušné přijímání je nejdokonalejší způsob, jak vzdávat chválu Bohu.

Z toho mála, co si tato pokorná trojice nejvznešenějších bytostí mohla vzít s sebou na dlouhou cestu, můžeš také poznat, kam až může sahát existenční minimum těch, kteří jsou ve službách Božích. Opouštějí svou vlast, nemají takřka nic,

a přece jsou nejbohatší rodinou na světě. Zachraňují si tedy mnohem více než jen holý život. To malinké Dítě má svou nejčistší, bezmezně milující Maminku a věrného, pečlivého a statečného tatínka. Tito rodiče mají mezi sebou samého Boha a jeden v druhém panensky čistou věrnost, oddanost a lásku připravenou ke každé oběti. Myslíš, že by byli ochotni obětovat cokoli z těchto nejvzácnějších pokladů za větší pohodlí, za finanční zajištění, za lepší sociální postavení, za trvalý domov ve vlasti? Jejich hodnotový systém tak vzdálený chápání dnešního horečně se pachtícího světa, který svému sobeckému pohodlí obětuje i nevinné životy, umožňuje této Svaté rodině prožívat i uprostřed strádání a krajní nouze radost z upřímné a lidsky teplé vzájemnosti spolu s bezpečnou jistotou z péče nebeského Otce.

Ten Maličkův v jejich středu je jediným smyslem všeho jejich konání. To, co mají v něm, nekonečně převyšuje všechno to, co nemají. Skutečné vyhnanství začíná teprve tam, kde není Ježíš. Ať chybí cokoli, nikdy nesmí scházet Bůh.

Vrať se domů povzbuzen tím, co jsi zažil u Svaté rodiny na jejím útěku. Ve světle této zkušenosti budeš nyní zcela jinak chápat, co pro tebe i pro tvoje drahé znamenají Pavlova slova: *Když si vás vyvolil Bůh, jste mu zasvěceni a miluje vás, projevujte navenek dobrotu, pokoru, mírnost, trpělivost... Ať vám v srdci vládne Kristův pokoj, to je přece cíl vašeho povolání, které vás shromáždilo v jednom těle.*

Po tom, co jsi právě prožil, může se ti ještě zdát, že tě podřízenost ponižuje? Po tom, co jsi mohl vidět, můžeš ztratit s někým ze svých drahých trpělivost? Ti tři, které jste chvíli provázeli, posvětili svou pokorou a svatostí i vaše společenství. Otevřete oči: I vy máte jako oni ten nejvzácnější Poklad ve svém středu. Až to Dítě jednou doroste, uslyšíte jeho ujištění: *Cokoliv jste učinili tomu nejmenšímu, mně jste učinili.*⁽¹⁾ Jestliže to, co mluvíte a konáte, děláte ve jménu Pána Ježíše, *On sám je uprostřed vás.*⁽²⁾ Se stejnou důvěrou, s jakou Bůh svěřil svého Syna Svaté rodině, i vám ho svěruje, i vám posílá své anděly, aby vás na všech cestách provázeli. Josef a Maria vám už prošlapali cestu všemi těžkostmi a strádáním.

Kamkoliv půjdete, vezměte s sebou Dítě a jeho Matku a oni budou s vámi ve chvílích radosti i smutku. Všechno zažili: Maria a Ježíš pochováli spravedlivého Josefa a svatá Matka byla u toho, když se trápil a umíral její Syn. Postarejte se, aby tato *Kristova nauka byla u vás v plné síle. A nade všechno mějte lásku...*

Pak budete zpívat Bohu z vděčnosti chvalozpěvy a duchovní písně.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 25,40; ⁽²⁾ srov. Mt 18,20.

Liturgická čtení

1. čtení – Sir 3,3-7.14-17a

Pán chtěl, aby otec byl od dětí ctěn, a potvrdil právo matky u potomstva. Kdo ctí otce, usmíruje své hříchy, kdo si váží matky, jako by sbíral poklady. Kdo ctí otce, dočká se radosti na vlastních dětech a bude vyslyšen, když se modlí. Kdo ctí otce, bude dlouho žít, kdo poslouchá otce, občerstvuje svou matku. Synu, ujm se svého otce, když zestárne, a netrap ho, dokud je živ. Slábne-li mu rozum, ber na něj ohled a nepohrdej jím, když ty jsi v plné síle. Nezapomene se ti, žes měl soucit s otcem, započítá se ti jako náhrada za tvé hříchy.

2. čtení – Kol 3,12-21

Jako od Boha vyvolení, svatí a milovaní projevujte navenek milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost. Snásejte se a navzájem si odpouštějte, má-li kdo něco proti druhému. Pán odpustil vám, proto odpouštějte i vy. A nadto nade všechno mějte lásku, neboť ona je svorník dokonalosti. Ať ve vašem srdci vládne Kristův pokoj: k němu jste byli povoláni v jednom těle. Buďte za to vděční. Kristova nauka ať je u vás ve své plné síle: moudře se navzájem poučujte a napomínejte. S vděčností zpívejte Bohu z celého srdce žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně. Cokoli mluvíte nebo konáte, všechno dělejte ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otci. Ženy, buďte svému muži podřízeny, jak se to sluší na křesťanky. Muži, mějte svou ženu rádi a nechovejte se k ní mrzoutsky. Děti, ve všem svoje rodiče poslouchajte, jak se to patří u křesťanů. Otcové, nedrážděte svoje děti, aby neztrácely odvahu.

Evangelium – Mt 2,13-15.19-23

Když mudrci odešli, zjevil se Josefovi ve snu anděl Páně a řekl: „Vstaň, vezmi dítě i jeho matku, uteč do Egypta a zůstaň tam, dokud ti neřeknu. Herodes totiž bude po dítěti pátrat, aby ho zahubil.“ Vstal tedy, vzal v noci dítě i jeho matku, odebral se do Egypta a byl tam až do Herodovy smrti. Tak se splnilo, co řekl Pán ústy proroka: „Z Egypta jsem povolal svého syna.“

Pokračování na str. 18

Nejvzácnější host

*Jeden stařec ze Sibíře vypráví, jak ho Kristus o Vánocích osobně navštívil.
Příběh zapsal spisovatel Nikolaj Semjonovič Leskov (1831–1895).*

Náš kraj je zemí vyhnanců. Můj otec sem přišel v době, kdy v Rusku ještě vládlo nevolnictví. V naší rodině jsme žili podle zásad prosté ruské víry. Můj otec byl sečtělý a zprostředkoval mi velkou lásku k poznání, a proto se Timofej Osipovič stal mým velkým přítelem.

Timofej přišel do naší osady jako mladý muž. Měl jsem tehdy 18 let, on asi 20. Timoša byl dobrý člověk. Proč ho soud odsoudil do vyhnanství, nikdo přesně nevěděl.

Říkalo se, že jeho strýc, který byl zároveň jeho zákonným zástupcem, si přivlastnil celý sirotkův majetek. Mezi Timofejem a strýcem došlo k hádce a temperamentní mladík se neovládl a strýce napadl. Díky Božímu milosrdenství probodl strýci jen ruku. Protože byl mladý, nedostal těžký trest, ale poslali ho do vyhnanství.

I když přišel o devět desetin svého majetku, stačil mu zbytek, aby si postavil dům. Pocit křivdy mu však v duši zůstal a on se dlouho stranil všech lidí. Seděl doma a četl knížky. Často jsem ho navštěvoval, a tak vzniklo naše přátelství.

Z počátku mě k němu rodiče neradi pouštěli. *Nevíme, kdo to je a proč se straní lidí. Ještě tě naučí něčemu zlému!* Ale já jsem od něho nikdy nic zlého neslyšel. Právě naopak.

Rozmlouvali jsme o víře a četli jsme knihy, které nás učily žít podle Boží vůle. Nakonec k němu zašel i můj otec a pozval ho k nám domů. Moji rodiče viděli, že je to dobrý člověk, a oblíbili si ho. Bylo nám ho líto, když jsme ho viděli zachmuřeného, sklíčeného a skleslého, a to vždy, když si vzpomněl na utrpěnou křivdu. Když někdo připomněl jeho strýce, zbledl a místo

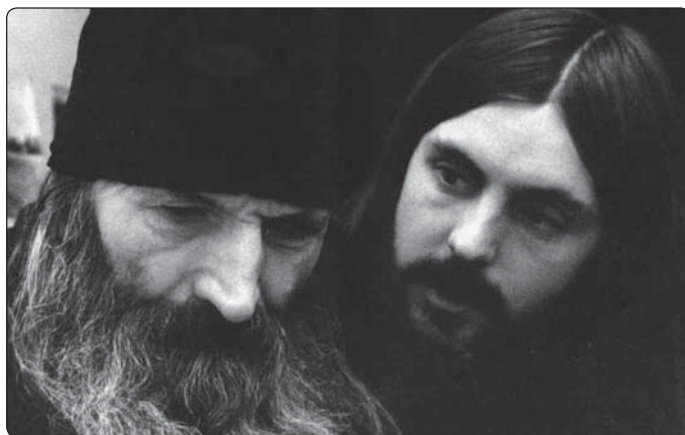
obvyklé přívětivosti mu v očích zasvítíl hněv.

Pán Ježíš mu však pomohl zbavit se trudnomyslnosti. Líbila se mu moje sestra, oženil se s ní, přestal se trápit, opět ožil. Byl pracovitý, postavil pro rodinu pěkný dům, pěkně ho zařídil a všichni si ho vážili. Žena a děti byly zdravé a zdálo se, že pocit křivdy pominul. Ale on stále myslel na utrpěné bezpráví. Když jsme jednou spolu jeli na voze, zeptal jsem se ho v přátelském rozhovoru: *Timošo, jsi spokojený? – Jak to myslíš?* zeptal se. *Máš teď všechno, o co jsi přišel.* Timofej zbledl a neodpověděl ani slovo. Požádal jsem ho o prominutí. *Odpusť, myslel jsem, že to už pominulo. – Nezáleží na tom. Pominulo, ale člověk přesto na to myslí.*

Bylo mi líto, že v jeho srdci je stále tma. Znal Písmo svaté, uměl o něm pěkně vyprávět, ale když stále choval vzpomínku na křivdu, vypadalo to, že mu Boží slovo neposloužilo.

Jednou jsem mu řekl: *Myslel jsem si, že znáš Písmo svaté, ale tvoje srdce je stále plné hněvu a nechce se podřídit Bohu. Máš vůbec prospěch z Písma svatého?*

Timofej se nerozhněval, ale vyčítal mi: *Znáš Písmo málo, než aby ses na ně mohl odvolávat. Nemáš potuchy o křivdě, která existuje ve světě. – Máš pravdu, přiznal jsem.*

Potom mi vyprávěl, že se na strýce hněval nikoliv kvůli penězům. Řekl mi, co ještě nikomu neřekl. Jeho strýc těžce urazil jeho otce a matka ze zármutku zemřela. Ačkoliv strýc už nebyl mladý, lichotkami a výhrůzkami si získal mladé děvče, které Timoša od malička miloval a chtěl se s ním oženit.

Dá se na to všechno zapomenout? Dokud žiji, tak mu neodpustím. – Jistě, odpověděl jsem. Ale stejně je pravda, že ti Písmo svaté nic neřeklo.

On mi však začal vysvětlovat, že ve Starém zákoně svatí muži nešetřili těch, kteří porušili zákon. Dokonce je vlastníma rukama zabili.

Odpověděl jsem mu: *Jsi moudrá hlava a sečtělá. Já jsem jen hříšný člověk s malým poznáním, ale chci ti říct, že ve Starém zákoně je všechno starobylé a nám vzdálené. V Novém zákoně je to pochopitelnější. Tam se říká: Miluj a odpouštěj, a to je cennější než všechno ostatní. Je to jako zlatý klíč, kterým se otevírají všechny dveře. Máme to snad chápat tak, že bychom měli odpustit jen malou chybičku, ale zlomyslnou vinu ne?*

Neodpověděl. Pomyslel jsem si: *Kéž by Pán promluvil k srdci mého bratra!*

Ještě jsem mu připomněl, že ani Kristus neměl domov, že

se mu posmívali a plivali na něho. *Jeho následuj a ne zvyk pomsty a odplaty. Dokud myslíš na zlo, které se ti přihodilo, to zlo stále žije. Nechej ho zemřít, a bude pokoj v tvé duši.* Stiskl mi ruku a řekl: *To nedokážu. A přestaň už, všechno mi ztěžuješ.*

Uběhlo dalších šest roků. Všiml jsem si, že stále trpí, a kdyby teď potkal svého strýce, zapomněl by na celé Písmo a dáběl by měl volnou ruku. V srdci jsem však důvěřoval Pánu a byl jsem jistý, že ho vysvobodí z hněvu.

Timofej žil u nás šestnáct let, patnáct let byl ženatý a měl s svojí sestrou tři děti. Miloval květy, především růže, které pěstoval, a také se u nich modlil.

Jednou si vzal s sebou evangelium a četl mezi růžemi, jak byl Kristus na návštěvě u farizea, který mu nedal ani vodu na umytí nohou. Timofej to rozhněvalo. Pokládal to za velkou křivdu a dal se dokonce do pláče. V tom okamžiku se stal zázrak, o kterém mi později vyprávěl: *Rozhlédl jsem se kolem sebe a pomyslel jsem si: Jaký já mám majetek, v jakém nadbytku žiji! Naproti tomu můj Pán žil v chudobě a poníženosti. Bez rozmýšlení jsem zvolal: „Páne, kdybys přišel ke mně, zcela bych se ti odevzdal.“*

Odněkud jsem uslyšel hlas: „Přijdu.“

Timofej přiběhl ke mně celý roztřesený a zeptal se: *Co myslíš, může Pán ke mně opravdu při-*

jít na návštěvu? Odpověděl jsem: Milý brachu, to já nevím. Co o tom říká Písmo svaté? - Kristus je stále stejný, neodvážím se tomu nevěřit. - Tak tomu věř! - Nařídím, aby bylo pro něho stále prostřeno, rozhodl Timofej.

Od toho dne bylo u nich u stolu vždy volné místo s velkým křeslem a na stole prostřeno. Na opodstatněné otázky své ženy odpověděl, že musí dodržet slib, který „dal vzácnému hostu, který přijde“.

Timofej čekal Vykupitele nejen ten den, ale i druhý, třetí a o každém svátku.

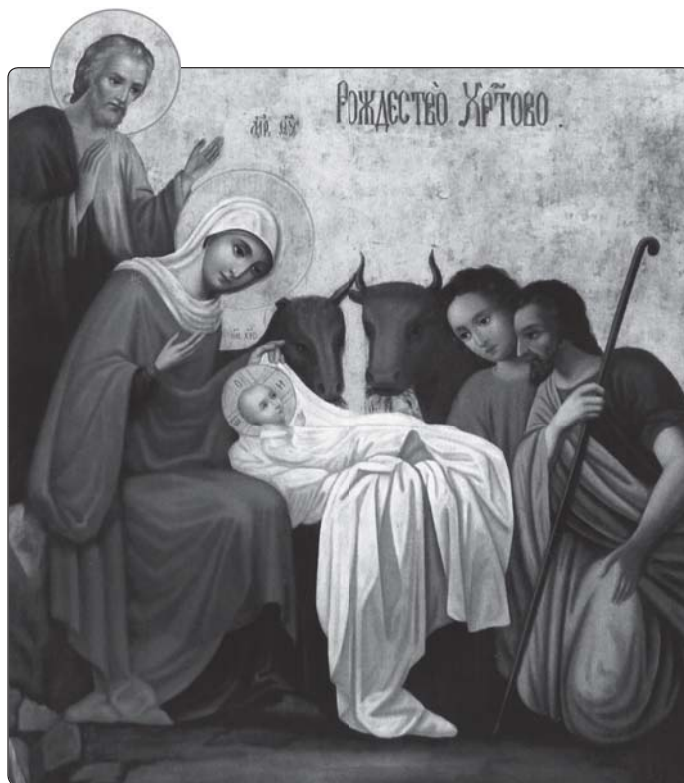
Byl však zklamaný, že Pán nepřichází. Nepolevil však v důvěře, že Pán slib dodrží: *Denně se modlím: „Ano, přijď, Pane!“ Čekám, ale neslyším odpověď. Nevěděl jsem, co mu mám říct. Myslel jsem si, jestli se ze všeho nepomátl. Ale mýlil jsem se.*

Nadešly Vánoce. Byla tuhá zima. Na Štědrý den přišel Timofej ke mně a řekl: *Zítřka čekám Pána. Už jsem na takové věty neodpovídal, ale tentokrát jsem se zeptal: Odkud máš tu jistotu? Řekl mi: Když jsem se tentokrát modlil, rozechvěla se mi duše a zaznělo v ní jako polnice: „Ano, přijdu brzy!“ Zítřka je jeho svatý svátek. Neměl by mě navštívit právě v ten den? Přijď ke mně s celou rodinou, protože se třesu vzrušením.*

Timošo, odpověděl jsem mu, ty víš, že to neumím posoudit. Ani nepočítám s tím, že uvidím Pána, jsem hříšný člověk. Ale přijdu, jsi náš příbuzný. Když s takovou jistotou očekáváš nejvzácnějšího hosta, nezvi jen své přátele. Svoje takovou společnost, jaká se mu bude líbit.

Pochopil jsem, odpověděl, hned pošlu svoje sluhy a syna po celé dědině a pozvu všechny vyhnance, kteří jsou v nouzi a potřebují pomoc. Kdyby mi Bůh prokázal tu velkou milost a přišel ke mně, ať najde všechno tak, jak si to přál.

Timofeji, řekl jsem mu, nikdy nedokáže udělat všechno tak, jak on to přikázal. Jednomu neporozumíš, na druhé zapomeneš, tře-

tí nedokážeš splnit. Udělej to tak, jak to cítíš ve své duši. Když Pán přijde, všechno doplní, a jestli jsi na někoho zapomněl, koho zde chce mít, on si ho přivede.

Když jsme s na Boží narození přišli s celou rodinou, byla prostranná světnice plná lidí, vyhnanců žijících na Sibíři, byli tu i Poláci, Estonci, Rusové. Velké stoly byly přikryty plátěnými ubrusy a plné dobrých jídel. Služky pobíhaly a nosily dobroty.

Venku se už stmívalo. Už se ani nedalo předpokládat, že někdo přijde, protože venku začala sněhová bouře, jako by byl konec světa. Bylo třeba zapálit svíčky a posadit si ke stolu, protože se úplně setmělo. Timofej chodil sem a tam, pak si opět sedl. Celá jeho jistota se začala hroutit. Už bylo jisté, že velký host nepřijde. Smutně povzdechl a řekl: *Vidím, že Boží vůle mě chce vydat posmě-*

chu, protože jsi měl pravdu: Nedokázal jsem shromáždit všechny, se kterými se chtěl setkat. Ať se stane podle Boží vůle. Pomodleme se a zasedněme za stůl. A mocným hlasem začal: Otče náš, jenž jsi na nebesích... Kristus se narodil, zpíváme chvály. Ohlašujme Krista, který přišel z nebe na zem...

Když ta slova dozněla, ozval se venku velký hluk, něco narazilo do stěny tak silně, že se všechno roztrásl. Z chodby se ozval hluk a dveře se samy dokořán otevřely.

Všichni se velmi polekali a někteří padli na zem. Ti nejodvážnější se dívali ke dveřím. Stál tam starý muž, oblečený do hadrů a třesoucí se zimou. Při chůzi se držel nábytkem, aby nespádl. Z neosvětlené chodby se šířila tajemná zář a nad rameny starého muže bylo vidět sněhobílou ruku se zapálenou hliněnou

lampou. Venku zuřila vichřice, ale její planímek ani nezakmítal. Světlo osvěcovalo tvář starce a jeho ruku s jizvou, která zimou celá zbělela.

Když Timofej uviděl starce, stal se zázrak. Zvolal: *Pane, vidím ho a přijímám ho v tvém jménu. Ale ty ke mně nechod, jsem člověk hříšný.* Poklonil se a dotkl se tváří až země. I já jsem se spolu s ním vrhl na zem z radosti, že ho pronikla opravdová křesťanská pokora. Timofej hlasitě zvolal: *Kristus je uprostřed nás!* A všichni odpověděli: *Amen, je to skutečně pravda!*

Vstali jsme s Timofejem ze země. Bílou ruku jsme již neviděli, ale stařec tu zůstal stát. Byl to Timofejův nepřítel, jeho strýc, který ho kdysi přivedl na mizinu. Timofej ho vzal za obě ruce a přivedl ke stolu na přední místo.

Potom začal stařec vyprávět, jak přišel o všechnen majetek. Už dlouho putoval, aby našel svého synovce a poprosil ho o odpuštění. Velice po tom toužil, ale současně se bál jeho hněvu. Ve vichřici zabloudil a téměř zmrzl. *Náhle však mi neznámý posvítíl na cestu a řekl: Běž tam a ohřej se na mém místě a najez se z mé misky. Vzal mě za obě ruce a přivedl sem.*

Timofej přede všemi prohlásil: *Já znám tvého privodce, strýčku. To byl náš Pán, který řekl: „Když má nepřítel hlad, nasyť ho chlebem, když má žízeň, podej mu vodu.“ Sedni si u mne na čestné místo a jez a pij na jeho slávu. A zůstaň v mém domě, jak dlouho chceš, třeba i do konce života.*

Stařec zůstal u Timofeje a před smrtí mu dal své požehnaní. Timofej navždy našel pokoj, a tak se naučil připravovat ve svém srdci jesličky pro Stvořitele, který přišel na tento svět.

Jesličkami pro našeho Pána se může stát každé lidské srdce, když plní jeho přikázání: Milovat své nepřátele a dobře činit těm, kteří nás nenávidí. Pak Kristus vejde do takového srdce a učiní si tam příbytek.

Vítazstvo srdca 14/2006

IKONY NA KREMELSKÉ ZDI

Nad branami Kremlo byly celá desetiletí jen bílé plochy. Bylo známo, že tam až do revoluce byly ikony. K jejich odstranění dal příkaz Lenin. Dělníci zřejmě povolali odborníky, kteří ikony pokryli jemnou sítí a na ni položili bílou štukovou omítku, a tak je zachovali. Ikony jsou zřejmě i na dalších věžích. Od června 2010 byly dvě z ikon opět obnoveny. Již v roce 1812 přežila ikona sv. Mikuláše zničení věže napoleonskou armádou.

Kath-net

DÍTĚ SE NÁM NARODILO - pokračování ze str. 2

chceme se modlit za sebe i za druhé, za ty, kteří se zdají být „zbaveni hudebního sluchu“ a ve kterých je přesto živá touha, aby se Bůh zjevil. Velký teolog Origenes řekl: Kdybych měl milost vidět jako Pavel, mohl bych nyní (během liturgie) nazírat velký zástup andělů (srov. Lc 23,9). Neboť – v posvátné liturgii – nás obklopují Boží andělé a svatí. Sám Pán je přítomen uprostřed nás. Pane, otevři naše oči a naše srdce, abychom se stali bdělými a mohli donést tvou blízkost také druhým!

Vraťme se k evangeliu Narození Páně. Vypravuje nám, že pastýři, když uslyšeli andělovu zprávu, řekli si mezi sebou: *Pojďme až do Betléma... Odešli neprodleně* (Lk 2,15n). *Spěchali*, říká doslovně řecký text. To, co jim bylo oznámeno, bylo tak důležité, že museli jít bezprostředně. A skutečně, to, co jim bylo řečeno, vybočovalo zcela z běžných věcí. Měnilo to svět. Narodil se Spasitel. Očekávaný Syn Davidův přišel na svět v jeho městě. Co by mohlo být důležitějšího? Jistě, podněcovala je také zvědavost, ale především zájem o velkou věc, která byla sdělena právě jim, malým lidem, zdánlivě bezvýznamným. Spěchali. Neprodleně. V našem běžném životě se něco takového neděje. Většina lidí nepokládá Boží věci za prioritní, nepodněcují nás bezprostředně. A tak my, v převažující většině, jsme disponováni je odmítnout. Dělá se především to, co se zdá být naléhavé. V seznamu priorit se Bůh často nachází na posledním místě. To se může udělat vždycky, myslíme si. Evangelium nám říká: Bůh má maximální prioritu. Jestliže v našem životě něco zasluhuje bezodkladný spěch, pak je to jediné Boží záležitost. Zásada Řehole svatého Benedikta říká: „Ničemu nedávej přednost před Božím dílem (tj. před božským oficiem).“ Liturgie je pro mnichy

první prioritou. Všechno ostatní přijde potom. Tato věta ve svém jádru platí pro každého člověka. Bůh je důležitý, absolutně nejdůležitější skutečnost našeho života. Právě této prioritě nás učí pastýři. Od nich se chceme naučit, abychom se nenechali utlačovat všemi věcmi našeho každodenního života, jako by byly důležité. Chceme se od nich naučit vnitřní svobodě dát na druhé místo jiné záležitosti – ať jsou jakkoliv důležité – abychom se vydali k Bohu, abychom ho nechali vstoupit do našeho života a do naší doby. Čas, který věnujeme Bohu a po něm hned bližnímu, není nikdy ztracený čas. Je to čas, ve kterém skutečně žijeme, žijeme jako skutečné lidské osoby.

Někteří komentátoři si všimají, že k Ježíši v jesličkách přišli jako první pastýři, prosté duše, a mohli se setkat se Spasitelem světa. Mudrci, kteří přišli z Východu, představitelé těch, kteří mají jméno a postavení, přišli mnohem později. Komentátoři dodávají: To je samozřejmě, pastýři totiž pobývali vedle. Jim stačilo „zajít“ (srov. Lk 2,15). Mudrci naopak bydleli daleko. Museli překonat dlouhou a obtížnou cestu, aby dorazili do Betléma. A potřebovali vůdce a nasměrování. A skutečně, i dnes existují prosté a pokorné duše, které bydlí velmi blízko Pána. Jsou

takřikajíc jeho sousedy a mohou k němu snadno přijít. Ale většina nás moderních lidí žije daleko od Ježíše Krista, od toho, který se stal člověkem, od Boha, který přišel mezi nás. Žijeme ve filosofii, v záležitostech a zaměstnáních, která nás plně zaneprazdňují a odkud je cesta k jesličkám velmi daleká. Bůh se musí mnoha způsoby protlačovat, aby nám podal ruku a my abychom tak našli východisko ze spleti našich myšlenek a našich zájmů a objevili cestu k němu. Ale je tu cesta pro všechny. Pán má pro všechny znamení, pro každého přiměřená. Volá nás všechny, abychom i my mohli říct: Vzhůru, vykročme, pojďme do Betléma – k onomu Bohu, který nám vyšel v ústrety. Ano, Bůh vykročil směrem k nám. Sami až k němu dojít nemůžeme. Cesta překračuje naše síly. Ale Bůh sestoupil. Jde nám vstříc. Prošel tu nejdlejší část cesty. Nyní nás žádá: Přijďte a podívejte se, jak vás miluji. Přijďte a uvidíte, že jsem zde. *Transeamus usque Bethlehem*, říká latinská Bible. Pojďme až tam! Překročíme sami sebe! Staňme se pocestnými k Bohu mnoha způsoby: v tom, že budeme vnitřně na cestě k němu. Nicméně i cestami velmi konkrétními – v liturgii církve, v službě bližnímu, ve kterém mě Kristus očekává.

Poslechněme si ještě jednou přímo evangelium. Pastýři sdělují jeden druhému důvod, proč se vydávají na cestu: „Podívejme se na tu událost.“ Řecký text doslova říká: „Podívejme se na Slovo, které se tam přihodilo.“ Ano, taková je novina této noci: Je možné vidět Slovo, protože se stalo tělem. Onen Bůh, o kterém si nesmíme dělat žádné představy, protože každá představa by ho jen redukovala, dokonce přehlížela, ten Bůh se stal sám viditelným v tom, který je jeho pravý obraz, jak říká Pavel (srov. 2 Kor 4,4; Kol 1,15). V po-

stavě Ježíše Krista, v celém jeho životě a jednání, v jeho smrti a zmrtvýchvstání můžeme vidět Boží Slovo, a tedy tajemství samotného živého Boha. Takový je Bůh. Anděl řekl pastýřům: To bude pro vás znamením: naleznete dítě ovinuté v plenkách a položené v jeslích (Lk 2,12; srov. 16). Znamení Boha, znamení, které je dáno pastýřům, není vzrušující zázrak. Znamením Boha je jeho pokora. Znamením Boha je, že se stal malíčkým; stal se dítětem. Je možné se ho dotýkat a žádá si naši lásku. Zatímco my lidé bychom si přáli jiné znamení, imponující, nezvratné znamení Boží moci a jeho velikosti. Ale jeho znamení nás zve k víře a lásce, a proto nám dává naději: takový je Bůh. On má moc a je Dobrota. Zve nás, abychom se stali jemu podobnými. Ano, staneme se podobnými Bohu, jestliže se necháme utvářet podle tohoto znamení; jestliže i my se naučíme pokoře, a tak pravé velikosti; jestliže se zřekneme násilí a budeme používat jen zbraně pravdy a lásky. Origenes na základě slov Jana Křtitele viděl podstatu pohanství vyjádřenou v symbolu kamenů: pohanství je nepřítomnost citlivosti, znamená srdce z kamene, které je neschopno milovat a vnímat Boží lásku. Origenes říká o pohanech: „Zbaveni citu a rozumu proměňují se v kameny a klády“ (in Lc 22,9). Proto nám chce Kristus dát srdce z masa. Když vidíme jeho, Boha, který se stal dítětem, otevírá se nám srdce. V liturgii Svaté noci k nám přichází Bůh jako člověk, abychom se stali skutečně lidskými. Poslechněme si ještě Origena: „Opravdu, co by ti pomohlo, že Kristus přišel jednou v těle, kdyby nedorazil až do tvé duše? Prosme, aby přicházel každodenně k nám a abychom mohli říct: žiji, protože už nežiji já, ale žije ve mně Kristus (Gal 2,20)“ (in Lc 22,3).

Bollettino Vaticano
25. 12. 2009
Překlad -lš-

V tiché hladině hovo- ru cestujících jsem uslyšel za sebou něja- ký šramot. Podíval jsem se přes rameno. Přímo u vstupu do ka- biny stál chlapec, asi devítiletý, a pozorně sledoval moji činnost. „No pojď sem,“ zavolal jsem ho. Když jsem byl kdysi v jeho věku, viděl jsem poprvé palubní desku v letadle a připadala mi jako vá- noční strom a od té doby jsem měl velkou touhu stát se pilo- tem. Dnes je mi 24 a jsem prv- ním důstojníkem malé letecké společnosti a kladu si otázku, zda moje volba byla správná. Sedím teď na Štědrý den dale- ko od domova, a co jsem už vů- bec vykonal? Jak mám dát svě- tu nějaké znamení nebo udělat něco pro Boha, když jen lítám s lidmi z města do města?

Chlapec opatrně vstoupil do kokpitu. „Jmenuji se Chad,“ řekl jsem a podal jsem mu ru- ku. Usmál se a podal mi ruku se slovy: „Já jsem Sam.“ Ukázal na prázdné místo vedle mne. „To je pro kapitána?“ „Samozřejmě. Tady sedí kapitán Jim,“ poklepal jsem na sousední sedadlo. „Chtěl by sis tu sednout?“ Po- díval se na mě zpod baseballo- vé čepice. „Já nevím ... tedy... rád.“ Spustil jsem trochu seda- dlo, aby se na ně mohl posadit. Kapitán byl vždy ochoten se- známit zvědavé děti s přístroji. Ale co řekne tomu, že hoch se- dí na jeho místě? Jsou Vánoce, pomyslel jsem si. Podíval jsem se dolů, kde přivázeli k letadlu naše zavazadla, a pomyslel jsem na dárky, které tam mám a které bych chtěl zítra předat rodičům a přátelům. Sam mi vyprávěl, že pochází z Memfisu. Podíval jsem se na hodinky. Kapitán při- jde každou chvíli, ale Sam se dí- val tak nadšeně, že jsem nechtěl jeho radost předčasně ukončit. Podíval jsem se opět na palub- ní desku a vykládal jsem Sa- movi, k čemu jsou ty vypínače a páky. Konečně vstoupil kapi- tán na palubu. „Jak se vede, ko- lego?“ usmál se na Sama. „Víš, chlapče, nemám nic proti tomu,

Dárek

Velké dárky se někdy skutečně zcela nepozorovaně. Za- býval jsem se tím, když jsem v kabině prověřoval stroj před krátkým letem z Atlanty do Macon Georgia. Bylo to na Ště- drý den v 19.30 hodin. Místo posezení u štedrovečerního stolu jsem byl v letadle, abych jiné lidi dopravil k jejich rodinám.

abys tu na chvíli zůstal, jen když si vyměníme místo.“ Sam sklou- zl se sedadla a postavil se me- zi nás oba.

Procházeli jsme spolu zápis. Počítal jsem s tím, že kapitán ho každým okamžikem pošle pryč, ale chlapec stál stále na svém místě, když přišel z věže dotaz, zda jsme připraveni spustit prv- ní motor číslo 4. Předal jsem do- taz kapitánovi, který si prohlížel zprávu o počasí. „Klidně star- tuj motor.“ „Okay, startuji!“ řek- kl jsem a otočil vypínač. Podíval jsem se na kapitána a pak opět na palubní desku.

...splněný sen

Podíval jsem se na svého ma- lého asistenta. „Už jsi někdy star- toval letadlo, Same?“ Zakroutil hlavou se široce otevřenými oči- ma. Podle mého pokynu opatr- ně otočil vypínač na konzole nad

našimi hlavami. Pak stlačil jeden knoflík, který byl tak velký jako jeho dlaň, a spustil motor. Obě- ma rukama pohnul pákou, kte-

rá uvolňuje přítok pohonných hmot. Motor naskočil. Sam pus- til páku a uctivě ustoupil zpět.

Nevím, zda bych si to byl v je- ho věku troufl. Poděkoval jsem Samovi za spolupráci. „Ne, já děkuji vám, sire, bylo to nád- herné!“ Když pomalu vycházel

VELKÁ BRITÁNIE

V Anglii a ve Walesu stoupá počet katolických kandidátů kněžství. Tento rok představuje 56 nových kandidátů rekord za posledních deset let. Přičítá se to zvýšené pastoraci povola- ní v jednotlivých biskupstvích a na katolických školách. Prv- ní festival pod titulem „Invocation“, který uspořádali mladí li- dé v Birminghamu pro zájemce o řeholní a kněžský život, byl hodnocen jako úspěch a bude se příští léto opakovat. (rv)

ze dveří, otrásalo se letadlo hlu- kem motoru, který Sam spustil.

„Radostné Vánoce, chlapče,“ řekl kapitán. „To mám, sire, to mám. Moc děkuju.“ Naposled se podíval na palubní desku a ode- šel na své místo. Nastartovali jsme ostatní motory a za 40 mi- nut jsme byli v Maconu.

Když jsme časně ráno opět seděli v kokpitu a připravovali stroj, strčila dovnitř hlavu jedna stewardka. „Hoši, byla tu ráno matka jednoho chlapce. Chtě- la vám poděkovat, že jste včera chlapci ukázali všechno v kokpi- tu. Říkala, že byl nadšený, a tohle vám posílá.“ Podala nám dózu s čokoládovými bonbony. Kapi- tán si vzal jeden a odlepil dopis, který byl lepicí páskou přilepen ke krabici. Tekly mu po tváři slzy, když mi dopis podal. „Ten chla- pec má rakovinu,“ řekl.

„Vážení pánové, moc Vám dě- kuji, že Sam mohl být včera v ka- bině. Sam má rakovinu a v Mem- fisu se podrobil chemoterapii. Vrací se poprvé z léčení domů. Zavezli jsme ho do nemocnice autem, ale on má rád letadla, a tak jsme mu umožnili vrátit se letadlem. Nevím, zda ještě někdy bude moci letět. Lékaři mu dávají už jen několik měsí- ců života. Let z Memfisu do At- lanty byl pro něho velký zážitek.

Nebyl si jist, zda let ve Vašem »malém« letadle bude příjemný, ale Vy jste mu dali velký vánoční dárek. Na několik minut se díky Vám splnil jeho sen.“

Podíval jsem se na startov- ní dráhu ozářenou sluncem. Přišla jedna stewardka a sděli- la, že cestující jsou připraveni ke startu. „Spustit motor č. 4,“ řekl kapitán.

Chtěl jsem doma rozdat dár- ky mé rodině, ale ten chlapec mi ukázal, že nejdůležitější dár- ky dostáváme někdy jako mi- mochodem od cizích lidí. Mo- hu sloužit Bohu, ať jsem, kde jsem, pokud se dám vést jeho Duchem, kterým jsem se nechal vést onen večer.

Podle Das Beste Geschenk der Welt. Vydal Gerth Medien

Když slyšíme vánoční příběh, napadne nás, že Kristovo narození propuklo v Betlémě jako velké divadlo. Mocný anděl budí spící pastýře a překvapí je zprávou, že se narodil Spasitel, a jako důkaz najdou dítě zavinité do plenek. A pak se objeví ještě další andělé a zpívají Sláva na výsostech Bohu, což se stalo liturgickým zpěvem našich bohoslužeb. A tak je konec osamělosti betlémské jeskyně. Pastýři spěchají k jesličkám, asi i se svým stádem, aby se na všechno podívali; stanou se prvními vánočními posly, protože všude vyprávějí, co jim nebeské zjevení řeklo o Dítěti. A když připojíme k Lukášově zprávě Matoušovu, jak to tradice udělala, přijdou o něco později mudrci z Východu a přinesou zlato, kadidlo a myrhu. Nejen mne fascinovalo toto hemžení kolem Jezulátka, v mnoha betlémech nacházíme znázornění toho dění kolem jeslí, osla, vola, ovce, impozantní orientální průvod s koňmi a slony.

Pokoj lidem dobré vůle

K jesličkám mohou přijít skutečně všichni! Tak zpívali andělé: *Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle*. Ti, kteří se tlačí kolem jeslí, rozhodně nejsou ještě křesťané. Poslechli hlas shůry. Sklánějí se nad malým bezmocným Dítětem v jeslích. Toto Dítě má moc všech se dotknout svou láskou. Později rozepne toto Dítě své ruce na kříži, na který se dá přibít, a řekne tak všem generacím a dobám, že je vše objímající Dítě. V 1. listu Timotejovi čteme: *Bůh chce zachránit všechny lidi* (1 Tim 2,4). Zcela jistě ne všichni přijdou do nebe, protože jsou tak hodní, neboť lidé také mohou být propastně zlí. Bohužel, je i peklo. Ale jak dobrý je Bůh, který leží jako Dítě v jeslích! Jak velké a láskou široké je jeho malé srdce, které tluče pro všechny lidi a pro všechny se za 33 let nechá ukřížovat!

Vánoce v srdci

Co musíme udělat, aby nám Vánoce přinesly radost? Jak můžeme prožít Vánoce v srdci? Tuto otázku si snad položil už každý z nás. Podívejme se blíže, jak můžeme Vánoce prožít jinak.

Mně se z toho všeho nejvíce líbí andělova zpráva: *Nebojte se, zvěstuji vám velikou radost, která je pro všechny lidi*. Pro mě představuje křesťanství tu nejčistší radost. Je to pro mne nádherné, že křesťanství začíná zvoláním: *Nebojte se, zvěstuji vám velkou radost!* Zde by měli dobře naslouchat i někteří z nás teologů a církevních představitelů, protože anděl neřekl: „Zvěstuji vám velký problém!“, nýbrž oznámil směle: „Zvěstuji vám velkou radost.“ Křesťanství je radost.

Vím však také, že mnoho lidí se bojí. Bojí se Boha, bojí se Krista, bojí se církve, bojí se toho, že by měli přistoupit na to, žít s Ježíškem. Mnozí, kteří se dlouhá léta drželi daleko od křesťanské víry, kteří si nejrůznějšími argumenty namlouvali, že Boha nepotřebují, mají rostoucí strach. Mnozí, kteří zle smýšlejí a zlo konají, se bojí, že je Bůh nepřijme. A bohužel musím říct, že my v církvi děláme málo pro to, abychom je tohoto strachu zbavili, strachu udělat krok k Bohu. Proto má anděl nad Betlémem na mysli i tebe a mne, když říká: *Neboj-*

te se spolehnout se na Boha! Nebudeš potrestán, ale zachráněn, nic neztratíš, ale všechno získáš.

Dnes se vám narodil Spasitel

A jak se zbavíme své úzkosti? Jak přejdeme od strachu k radosti? Je třeba se do Lukáše trochu začíst, abychom poselství skutečně porozuměli. Anděl neříká, že radost spočívá v tom, že se narodil Spasitel. To hlavní spočívá v tomto: *Dnes se vám narodil Spasitel*. S tímto latinským *hodie* jsou v gregoriánském chorálu spojeny ty nejkrásnější melodie. Když my lidé, otupělí a v depresi, nevěřící, na smrt vystrašení se domníváme, že mimo tento náš krátký život už nic není, tak Bůh nám otevírá tuto Svatou noc jednu skulinu. Shora dopadá světlo a anděl chce ke každému z nás zvolat: *Oznamuji vám velikou radost: Dnes se vám narodil Spasitel!*

To, co oslavujeme o Vánocích, je historická událost, která změnila světové dějiny. Ale je to malá událost, tehdy, dávno. Takže bych mohl říct: Co mám z toho, že před 2000 a něco le-

ty se narodilo dítě. Ale ten příběh říká, že se narodilo nikoliv kdysi, ale „dnes“. Tedy nyní. Lukáš toto „dnes“ ve svém evangeliu ještě několikrát zdůrazňuje: Když Ježíš při svém putování přišel do svého domovského Nazareta, četl v synagoze zaslíbení Mesiáše podle proroka Izaiáše a pak dodal: *Dnes se naplnilo toto Písmo* (Lk 4,21). A když malý celník Zacheus vylezl na strom, aby mohl vidět Ježíše, a protože se jako hříšník cítil nehodným setkat se se zázračným rabim, zavolal ho Ježíš dolů slovy: *Zachee, sestup rychle dolů, dnes musíš zůstat v tvém domě* (Lk 19,5). A když lotr po pravici Ježíšova kříže prosí v lítosti o odpuštění, odpoví Ježíš památnými slovy: *Ještě dnes budeš se mnou v ráji* (Lk 23,43).

Proto: Nechej si darovat radost

Radostí mého života je, že Bůh je mi blízko. Pro mne je Boží skutečnost nikoliv něco vzdáleného, nýbrž mám pocit, že by chtěl být u mne bezprostředně. A to nikoliv někde a někdy, ale dnes, teď; je to kdykoliv možné. Jestli chce někdo dát na malého mnicha z rakouského kláštera ve Vídeňském lese, pak k němu volám: *Nechej si darovat radost, že se tě dotýká Boží přítomnost*. To je nejlepší antidepresivum, které hlásá anděl z nebe: *Dnes ti chce být nablízku, proto se stal dítětem kdysi v souřadnicích času a prostoru, aby tě zde a nyní ujistil, že by ti chtěl být zcela nablízku*. „A kdyby se Kristus tisíckrát narodil v Betlémě, ale ne v tobě, zůstaneš navěky ztracen!“ Tak to řekl později obrátcený mystik Jan Scheffler v 17. století, omilostněný básník, kterého nazýváme „Angelus Silesius“.

Nevím, jak slavíte Vánoce, zda se schází vaše rodina, zda sedíte všichni doma. Ale zkuste to jednou. Nemusí to být dokonce ani právě o Svaté noci, která je pravděpodobně i u vás vyplněna milými setkáními rodiny a návštěvou půlnoční mše. Pro

mne je významné, když si v myšlenkách představím, že jsem skutečně u toho, když se Pán narodil. Představuji si například, že stojím uctivě s Marií a Josefem u jeslí. Představuji si, že mohu pohladit osla a volka, že z dálky zaznívá bekot oveček, které ženou k Betlému pastýři probuzení andělem.

Připadá mi to docela lehké, představit si malé dítě, milují děti. Dokonce i pláč novorozeněte je něco nádherného. Už nikdy nemůžeme Bohu vyčítat, že se před bídou a utrpením tohoto světa skrývá ve své nebeské blaženosti. Je to zde tak malý Bůh, že před ním nemusíme padat do prachu, je to Bůh, který se před námi stal docela malým a bezmocným. Nic většího nám Bůh nemohl darovat, než že se stal pro nás maličkým dítětem.

Vánoce jsou svátky žen, matek. Při svém rozjímání si můžeme klidně představit, jak se na nás i Maria usmívá, jak drží v náručí Dítě – tedy všemohoucího Boha, jehož moc zahrnuje nebe i zemi. Matka své Dítě k sobě netiskne. Matka Boží není sobecká matka. Chce, abychom měli podíl na její radosti, podává nám Dítě, můžeme otevřít náruč a přitisknout Dítě k sobě. Proč bychom měli zkoprnět a stát opodál, když zde odpočívá smysl našeho života. Kde přijmeme toto Dítě, všechno se stává blažeností. Zde je zřejmé, jak bezvýznamný a banální je náš život, když myslíme jen na to, abychom si zachovali neutrální a lenivý odstup od Boha. Úsměv tohoto Dítěte rozptýlí naše malé pozemské starosti, rozemele naše velké problémy na prach. A právě takové Vánoce přeji sobě a vám všem. Abychom to nejkrásněji, co existuje, vzali s sebou do našeho malého každodenního života: velkou radost z toho, že Bůh ve své lásce nám chce být nekonečně blízko.

Medjugorje aktuell 12/2009
Překlad -lš-

Každý detail Vánoc má hlubokou symboliku

Interview s Christou Meves o příběhu Vánoc

Christa Meves se svými pěti miliony prodaných knih patří k nejčtenějším křesťanským autorům v německém prostředí. Svými knihami a tisíci přednáškami především o problematice dětí ovlivnila dvě křesťanské generace. Konvertovala do katolické církve v roce 1987. Za redakci Zenit s ní rozmovává Michael Ragg o nadčasových pravdách spojených s vánočním příběhem.

Vánoční příběh dnes mnozí chápou jako zbožnou pohádku.

Vánoční příběh symbolizuje nepřekonatelnou nadčasovou pravdu. To je zřejmé již z toho, že ani ateistům se nepodařilo z něho nic vymazat. Vánoce jsou stále živé. I když je ti nejtemnější diktátoři zakazovali, ani války a zbraně je neumlčely.

Když přichází Bůh, měl by se svět vlastně trást. Místo toho křesťané všech dob uctívají jako Vykupitele bezmocné Dítě. Může v tom hlubinná psychologie rozpoznat nějaký význam?

Postava Dítěte na počátku dějin spásy znamená, že Bůh nechce být pro křesťany mocnářem. Zjevuje se lidem jako Bůh, který nezaujímá a bezpodmínečně miluje, a tak se lidem bezprostředně vydává jako novorozené Dítě. Ukazuje se lidem tohoto světa v naprosté nahotě a otevřenosti.

Maria a Josef položili dítě do jeslí na krmení dobytka, jak informuje sv. Lukáš. Můžeme v tom vidět, že Dítě mělo pociťovat teplo?

Každý detail tohoto příběhu je plný nadčasové symboliky. Při Poslední večeři dal Kristus svým učedníkům najevo, že hledá u každého jednotlivého

věřícího tak bezprostřední blízkost, jakou je naše přijímání pokrmu. Tak jako zvířata nacházejí v krmelci potravu pro přezimování, tak chce Ježíš být pokrmem k věčnému životu věřících.

O oslu a volovi se evangelium nezmiňuje. Hodí se přesto do tohoto obrazu?

V těchto zvířatech je ztělesněn kus každého z nás. Dnes nás věda učí, že člověk je z 98 % zvířecí, že je podroben přírodním zákonům a v mnohém chování je podoben ostatním savcům.

Že jsou v betlémské stáji dvě zdomácnělá zvířata, odráží naši podstatnou lidskou situaci: v těchto tažných zvířatech je vyjádřena robota člověka mezi trním a hlozím, jeho nevyhnutelná podrobenost namáhavé výdělečné práci.

Ale blízkost vtěleného Boha ho zbavuje pokoření z tohoto smutného zotročení: teplá blízkost ukazuje vyšší smysl našeho života a umožňuje snáze snášet tento úděl.

Výslovně jsou však zde jmenována jiná zvířata, ovce, hlídané pastýři. Bible používá ovce často jako symbol pro člověka, a někteří si dokonce z křesťanů utahují ja-

kožto z „ovcí“. Není nám tento obraz trochu proti srsti?

I Kristus viděl v několika případech v ovčích symbol člověka. Jak je to pravdivé! Tak jako u tažných zvířat, i u ovčí odpovídá mnohé našemu chování: máme silnou potřebu přizpůsobit se druhým, do jisté míry zpívat s nimi stejnou píseň. Jdeme-li s masou, chrání nás to svým způsobem před vyhoštěním a izolací.

Tak je tomu i ve vánočním příběhu. Stádovitá přirozenost člověka vyžaduje pastýře, který udává směr. Slovo „pastor“ je odvozeno od latinského „pastor – pastýř“. V protikladu k masovému člověku s ovčí přirozeností představuje pastýř díky své zřetelné individualitě vedoucí roli: má odpovědnost za to, aby přivedl své stádo ke Kristu.

Ježíš se narodil uprostřed noci. Nebylo by ranní svítání přiměřenějším obrazem?

Významné události nastupují zvláště výrazně skrze nejvyšší možný protiklad svého působení. Kristus o sobě řekl, že je světlo. Působí tedy duchovní osvícení, nad které už není žádný vyšší stupeň. Tuto okolnost je možno zdůraznit odpovídajícím silným antipodem, tedy nejčernější nocí: vzhledem k dni půlnoci, vzhledem k roku událostí v nejtemnějším měsíci.

Současně je tím však vyjádřen ten nejčernější stav společnosti a nejhříšnější stav Izraele za Herodova panování, jako noční stav vzdálenosti od Boha, což platí v každé době. I o nás právě dnes je to velmi výmluvná pravda.

-sks- 1/2010
Překlad -lš-

Den narození Ježíše Krista bývá v poznámkách pod čarou na příslušných místech Nového zákona uváděn jako nejistý. Jako by se skoro vžilo, že to nebyl 25. prosinec, ačkoli pro to nejsou žádné důkazy. Biblické komentáře přitom sice správně neopomenou dodat, že to nic nemění na historičnosti Ježíšovy osoby, ale dojem, který to zanechává, je spíše rozpačitý. Je však možné položit si otázku jinak: Cožpak neexistuje také hypotéza, jež potvrzuje církevní dataci Ježíšova narození? A nemá stejná právo hlasu jako její opak? Nezájem o tuto otázku u většiny moderních teologů přitom poněkud protirečí snaze evangelistů, zejména Lukáše a Jana, podat přesný historický kontext Ježíšova života.

Určitým překvapením proto mohla být předvánoční katecheze Benedikta XVI. v roce 2009, který se právě této otázky významně dotkl. Během generální audience 23. prosince totiž připomněl, že 25. prosinec jako datum Ježíšova narození byl zmíněn knězem Hippolytem roku 204. Nikoli tedy až ve čtvrtém století, jak se tvrdívá. A hned k tomu připojil poznámku, že na tento den mohla připadnout slavnost posvěcení Jeruzalémského chrámu, hebrejsky chanuka, jež byla ustanovena roku 164 př. Kr. Judou Makabejským. Poukázal tak na možnost pozoruhodné shody, která má navíc výmluvné teologické pozadí. Jde o další historickou stopu Ježíšova narození z židovského prostředí, která souvisí s jinou, o níž se kdysi před několika lety ve vysílání Radia Vaticana mluvilo.

Jen pro úplnost stojí za zmínku, že touto stopou byly tzv. Qumránské svitky, ukryté židovskou komunitou esénů roku 60 po Kr. a objevené koncem 40. let 20. století. Roku 1958 prof. Shemarjahu Talmon z Hebrejské univerzity⁽¹⁾, tedy nikoli křesťanský apologeta, ale člen židovské obce, a ještě před ním

Datum Vánoc

roku 1957 francouzská badatelka Annie Jaubert⁽²⁾ poukázali na jeden z těchto svitků (4Q320–321), který podává dosud neznámý kalendářní rozpis služeb izraelských kněžských tříd v Jeruzalémském chrámu. Jakou to má souvislost s Ježíšovým narozením? Velice přímou.

Otec Jana Křtitele, „Zachariáš, patřil,“ jak podotýká evangelista Lukáš, „k Abiášově kněžské třídě“ a jednou, „když byla na řadě jeho třída, vykonával před Bohem kněžskou službu... a tehdy se mu zjevil anděl Páně“, aby mu oznámil, že se stane otcem (Lk 1,5.8.11). Zmíněný Qumránský svitek tvrdí, že na Abiášovu kněžskou třídu přišla povinnost sloužit

v chrámu dvakrát do roka, a uvádí konkrétní data. Jeden z těchto termínů zahrnuje 23. září, což je den, kdy si východní křesťanská tradice připomíná zvěstování narození Jana Křtitele. Počítaje od tohoto dne došlo za šest měsíců – opět podle Lukáše (1,36) – ke zvěstování Panně Marii. Tak se přichází k 25. březnu. A za de-

vět měsíců poté, tj. 25. prosince, se narodil Ježíš.

K tomuto čistě historicky ověřenému datu se dále mohla pojit právě zmíněná slavnost posvěcení Jeruzalémského chrámu. Tento židovský svátek, chanuka, je pohyblivý a jeho slavení spadá do období od konce listopadu do konce prosince. Kromě jeho možného historického souběhu s křesťanskými Vánocemi, k čemuž dodnes občas dochází, sem navíc přistupuje jeho teologický obsah, který pozoruhodně ladí s křesťanským obsahem

Vánoc, na což právě Benedikt XVI. poukázal. Chanuka či slavnost světel, jak se také nazývá, byla ustanovena na památku opětovného posvěcení chrámu po jeho znesvěcení antisemitskou helénskou vládou Antiocha IV. Epifana. Podle židovské tradice došlo při posvěcení chrámu roku 164 př. Kr. k mimořádné události. Rozžatému sedmiramennému svícnu vydržela malá nádobka oleje, která se tehdy v poničeném chrámu našla, celých osm

dni. To bylo považováno za zázračné znamení návratu Boží přítomnosti do chrámu. Na památku této události proto existuje je zvláštní svícen s osmi rameny, který se užívá pouze o tomto svátku. Během osmi dnů jeho slavení se každý den po setmění postupně zapalují jeho jednotlivá světla.

Teologický obsah svátku světel, chanuky, lze tedy chápat jako dokreslující okolnost Mesiášova narození, které není ničím jiným než příchodem Boha do jeho pravého a skutečného chrámu – lidského těla, lidstva. Ježíšovo narození by tak v rámci této datace mělo překvapivě přiléhavý historicko-teologický kontext. Jeho realizovatelnost lze Boží Prozřetelnosti stěží upřít. V Janově evangeliu je dokonce možné najít ozvěnu tohoto kontextu, např. tam, kde Ježíš, procházející se – jak připomíná evangelista – právě v den slavnosti posvěcení chrámu v Šalomounově podloubí, říká sám o sobě, že jej „Otec posvětil a poslal na svět“ (Jan 10,36). Janovo evangelium je vůbec nejbohatší na symboliku světel a jen namátkou lze připomenout další verše: „Světlo přišlo na svět“ (3,19), „Já jsem světlo světa“ (8,12) a „věřte v to světlo, abyste byli syny světa“ (12,36).

Vánoce se tak z této perspektivy mohou ukázat v překvapivě nových biblických a zároveň historických souvislostech, jejichž ozvěna je přitom patrná i v některých stávajících křesťanských zvycích. Reálně historický aspekt Ježíšova narození a hřejivá atmosféra Vánoc zkrátka nestojí proti sobě, nýbrž souvisejí spolu velmi úzce.

Česká sekce
Vatikánského rozhlasu

ZAKÁZANÝ BETLÉM

V jedné severofrancouzské obci zakázal soud instalaci betlému, který byl v obci tradičně vystavován. Návrh zákazu podal bývalý starosta, který už dříve vykázal betlém z tržišního náměstí do malého prostoru mezi kostelem a památníkem padlých. Nynější starosta zákaz odmítá a podává odvolání, na které má lhůtu dva měsíce. Žalobce zdůvodňuje zákaz na základě principu oddělení církve od státu.

ENERGIE Z ALTERNATIVNÍCH ZDROJŮ

Sluneční baterie, které Vatikán instaloval na střeše auly Pavla VI., zajišťují pro každého obyvatele tohoto mikrostátu až 200 W solárního proudu. (Německo, které má v tomto oboru čelné postavení, může vyprodukovat jen 80W na obyvatele.) Také papamobil byl nahrazen autem na elektrický pohon.

OPRAVY LURDSKÉ JESKYNĚ

Začátkem příštího roku bude prováděna rekonstrukce lurdské jeskyně. Skále hrozí uvolňování kamenů v důsledku pronikající vody. Práce budou probíhat vždy od 6 do 15 hodin od 4. ledna do 8. února. Oprava si vyžádá 70 000 €.

-rv-

Ježíškova trpitelka

Terezie Musco je velkou současnou mystičkou, která zemřela v příznačném věku 33 let, obětovala se jako smírná oběť za hříchy lidstva. Narodila se 7. června 1943 v chudém domě v Caiazzo v provincii Caserta. Měla devět sourozenců, z nichž čtyři zemřeli v útlém věku. Už od sedmi let musela zastávat v rodině mnoho práce a pečovat o sourozence. Od dětství se setkávala s Pannou Marií. „Mohu říct, že od šesti mě zahrnovala nebeská Matka zvláštní péčí. Byla se mnou, když jsem se probudila, když jsem se modlila i když jsem si hrála, cítila jsem, že mě volá, abych byla s ní. Když jsem byla nemocná, cítila jsem ji stále u sebe a byla to pro mě posila a ochrana. Opakovala mi stále jednu věc: Obětuj své utrpení za hříšníky.“ Terezie Musco, která byla od útlého věku předmětem plánu lásky a bolesti, se účastnila, a to nikoliv jen okrajově, tajemství intimního života v Bohu, prožívala od dětství Vánoce ve znamení budoucího povolání k utrpení. Je příznačné připomenout si, že také Terezičku z Lisieux právě o Vánocích, době zasvěcené rodinné radosti, potěšení z dárek, žádal Ježíšek o oběti a utrpení; chtěl, aby od počátku s ním procházela stejnou cestou jako on.

Ježíšek řekl Terezii Musco: „Terezko, chceš dnes (o slavnosti Narození Páně) pro mě trpět?“ A Terezie, také dítě, křehké a slabé, odpověděla rozhodně: „Ano, chci.“ Ježíš jí postupně rok za rokem, Vánoce po Vánocích ukazoval smysl jejího povolání, byla to postupná božská výchova k utrpení. V jednom snu viděla Terezie dítě, které hned nepoznala, se kterým si však začala hrát; náhle však spatřila kříž, který ji zraňoval a děsil: to byla cesta plná trní, „jejíž konec byl v nedohlednu“. Tou cestou byl sám Ježíš, jeho umučení, je-

ho bolest, jeho kříž, smrt a sláva (Deník 184). A právě Jezulátko ji žádalo, aby nastoupila tuto cestu, aby se beze strachu ponořila do tajemství nekonečné Boží lásky, aby se stala nástrojem Božího milosrdenství, aby se stala rozdělovatelkou věčného soucitu, prostřednicí a svědkem žité a absolutní lásky.

Terezie měla povolání ke kříži, nejzávažnější, ale strašný dar; právě o Vánocích se cítila Terezie povolána stát se smírnou obětí v jediné Oběti, hostii v jediné Hostii spásy, zraněným tělem v samotném eucharistickém Ježíši. Jezulátka a Terezička Musco jako dvě něžné děti si navzájem složili věčný mystický slib: „Terezie, slibuješ mi, že budeš obětí pro moji lásku, jako já jsem obětí pro tebe?“ – „Ano, můj malý Poklade, slibuji ti to!“

Ale tento slib má cenu krve, protože hned nato toto „něžné Děťátko“, které Terezie přijala z náručí svaté Panny, které pokračovalo ve svých něžnostech a polibcích, žádalo od ní, aby napsala tato slova souhlasu, a když zapisovala tento svůj slib, zpozorovala, že ho zapisuje krví. Je to slib krve, slib mučednictví, poslání kříže. O Vánocích 1956 se Terezie Musco zasvětila svému mystickému Snoubenci v nebeské liturgii, ve které pro ni svatá Panna vyprošovala sílu Ducha Svätého a dítě se modlilo: „Přijď, Duchu Svätý, naplň moje srdce svatou láskou k mé

Terezie Musco

sladké Lásce.“ V tomto mimořádném zasvěcení Srdci svého věčného Miláčka projevila Terezie hluboký smysl pro spojení s Kristem: „Moje Lásko, Ježíši, odejmi mi všechno, co je překážkou mého spojení s Tebou. Moje Lásko, dej mi všechno, co podporuje moje spojení s Tebou, můj milovaný Ženichu. Odejmi mi samu sebe a učiň, abych byla čistým darem pro Tebe. Ježíši, přitiskni mě na svůj kříž, aby mě žádná bouře nemohla odtrhnout, protože chci být věrná, chci založit svou víru na skále, ne na písku, aby mě první vítr nemohl odváť pryč. Ne, Ježíši, chci Ti být věrná až do smrti“ (Deník 423).

Významný teolog P. Roschini o ní napsal velký svazek, kde uvedl tuto poznámku: „Měl jsem příležitost číst a hodnotit četné životopisy svatých duší. Žádná z nich se nedá přirovnat k životu a mimořádným fenoménům Terezie Musco. Představují totiž největší komplex mystických fenoménů všech dob.“

<http://www.pontifex.roma.it>
(8/2010)

Překlad -lš-

PROTI SEBEVRAŽDÁM

Britští poslanci odmítli 85 hlasy proti 16 legalizaci pomoci při sebevraždě. Znamenalo by to legalizaci sebevražd ve Spojeném království. Návrh předložila jedna neustranická poslankyně, která trpí Parkinsonovou chorobou. Mluvčí katolické církve označil zamítnutí návrhu za „velké vítězství“.

SASKÝ BETLÉM OZDOBOU ŘÍMA

Dvacet let po pádu berlínské zdi putoval do Říma betlém zhotovený v saském městě Cvikov. Dřevěné figury v životní velikosti vyřezal řezbář Jo Harbort. Betlém zdobí chrám Pantheon v centru Říma od 5. prosince do února příštího roku. *Kath-net*

MODLITBA

ZA NENAROZENÝ ŽIVOT

Pane Ježíši, který věrně vyplňuješ svou přítomností Církev a lidské dějiny, který nám zde dávaš účast na svátosti tvého Těla a tvé Krve, a tak nám dávaš předchůť radosti věčného života; prosíme tě a klaníme se ti.

Klečme před tebou, Zdroji a Milovníku života, skutečně a opravdově přítomným a živým uprostřed nás, a prosíme tě: Obnov v nás úctu ke každému nenarozenému životu, uschopte nás vidět v plodu mateřského lůna obdivuhodné dílo Stvořitele, připrav naše srdce k velkodušnému přijetí každého dítěte, kterému je darován život.

Žehnej rodinám, posvěcuj spojení manželů, učiň jejich lásku plodnou.

Doprovázej světlem svého Ducha rozhodování zákonodárců, aby národy uznávaly svatost života a respektovaly každý lidský život. Veď práci vědců a lékařů, aby pokrok sloužil k dobru všech a nikomu nesloužil k utlačování a nespravedlnosti.

Daruj lidem v oblasti správy a hospodářství kreativní lásku, aby vytvářeli a podporovali nezbytné podmínky, aby se mladé rodiny mohly rozhodnout pro další dítě.

Potěš manželské páry, které trpí pro nemožnost obdržet dítě, a postarej se o ně ve své dobrotě.

Vychovávej všechny k péči o sirotky a opuštěné, aby mohli zakoušet teplo tvé lásky, útěchu tvého Božského Srdce.

S Marií, Matkou a velkou Věřící, v jejímž lůně jsi přijal naši lidskou přirozenost, očekáváme od tebe, našeho jediného dobra a spásy, sílu milovat život a sloužit mu v očekávání, že budeme žít věčně s tebou ve společenství Nejvyšší Trojice. Amen.

*Benedikt XVI. při vigílii za nenarozený život
27. listopadu 2010*

-rv-

Další část četby na pokračování **MARIE JULIE JAHEN-NY** bude uvedena v příštím čísle Světla. Děkujeme čtenářům za pochopení.

Redakce

Hlas kamene

Sagrada Familia a japonský sochař Etsuro Sotoo

„Začal jsem se dívat na Gaudího, abych se naučil být sochařem, až jsem pochopil, že k tomu, abych ho mohl dosáhnout, musím se dívat tam, kam se díval on,“ vysvětluje Etsuro Sotoo, japonský sochař, který od roku 1978 pracuje na Sagrada Familia. Dokončil fasádu Narození Páně, jediné dílo, které provedl Gaudí ve svém životě, a protože se díval tam, kam se díval učitel, objal katolickou církev. Tento rozhovor pro L'Osservatore Romano nám umožňuje poznat hlas jednoho z protagonistů, jeho život při tomto chrámu ve výstavbě, poznat klenot světové architektury a vzácný projev víry ve třetím tisíciletí.

Jak jste se dostal k Sagrada Familia?

V roce 1977, když jsem absolvoval na univerzitě v Kjóto krásná umění, učil jsem na šesti školách v Osace a v Kjóto. Protože jsem se musel přesouvat z místa na místo, neměl jsem čas na sochařinu. Jednoho dne, když jsem stál s autem na červenou a jedl obloženou housku, uviděl jsem kameníka, který do chodníku pro pěši vsazoval kusy kamene. Tato příhoda znamenala obrat v mém životě; uslyšel jsem zvláštní volání kamene, které uchvacovalo moji duši a nutilo mě změnit směr. Lákal mě nějaký objekt z kamene. Rozhodl jsem se, že zanechám výuku a budu si hledat místo, kde vládne „kultura vytesaná z kamene“. Odjel jsem do Evropy. Když jsem přišel do Barcelony a poprvé jsem uviděl Sagrada Familia, silně mě přitahovala. Na tomto místě jsem chtěl pracovat! Ředitel stavby Isidre Puig Boada mi zadal úkol na zkoušku a přijal mě. Chtěl jsem poznat důkladně mistra této architektury, který zpracovával kámen fascinujícím způsobem.

Jak rostlo toto poznání během 32 let?

Krok za krokem jsem poznával Gaudího, jak vytváří sochy, hledal jsem a vypytal jsem se na smysl různých věcí. První práce, kterou mi svěřili, bylo dokončení zdi v apsidě, věžičky. Měl jsem zhotovit zábradlí z listů. Podle mých výpočtů měla mít zeď sílu 1 cm, a to se mi zdálo příliš málo. Musel jsem vyřešit dva problémy: taková struktura byla příliš slabá a musel jsem se rozhodnout, jak umístit listy. Byl jsem teprve začátečník a neměl jsem vůbec žádnou zkušenost se smyslem symboliky. Prohlížel jsem si věžičky, které zhotovil Gaudí, a našel jsem řešení: umístit listy do slabých bodů struktury tak, aby tím byla posílena. To bylo moje první setkání s ním, protože Gaudí vždy hledal jedno řešení pro několik problémů a spojoval tak formu a strukturu, symboliku a funkčnost. Estetickým vyjádřením plodů a listů k nám promlouvá tak, jako Boží slovo provází lid-

ské dějiny: plody se rodí díky slunci, které ozařuje listy všech rostlin.

Později jste tesal štíty, které podpírají okna. Gaudí chtěl v těchto kamenech zobrazit iniciály JMJ (Ježíš, Maria, Josef). Jak jste pojal tuto realizaci?

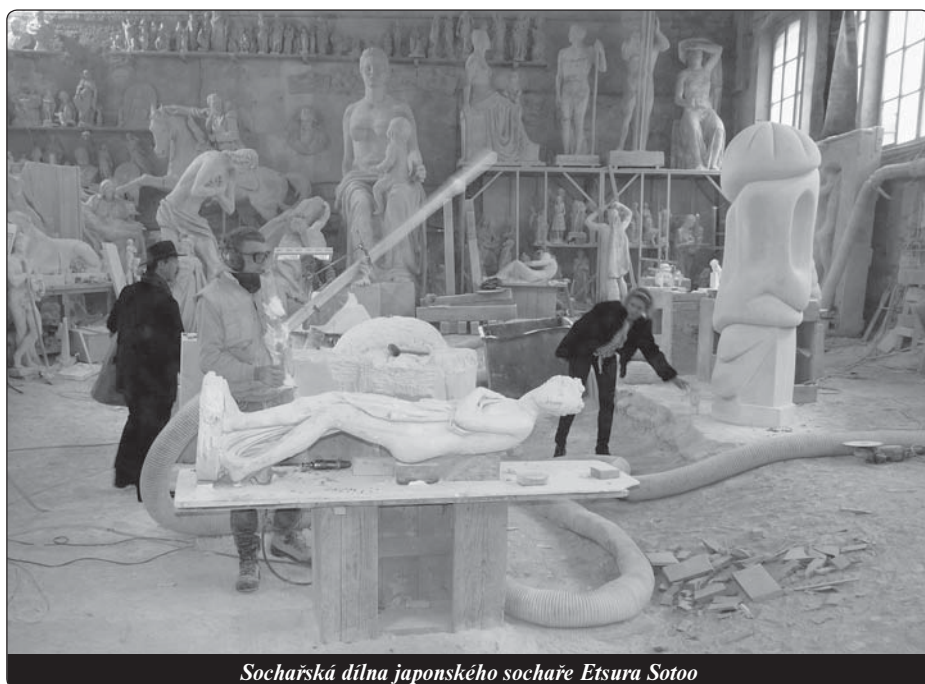
Pro tyto štíty neexistovala dokumentace, musel jsem ji vynalézt. Například ve štítu věnovaném cechu tesařství jsem se rozhodl zobrazit nástroje, ale nikoliv spořádané, nýbrž i s hoblinami. Chtěl jsem postihnout skutečné prostředí každého řemesla, něco živého. Tomu jsem se naučil od Gaudího: on nic nevyvalčoval, používal existující vzory a snažil se ztvárnit živé momenty.

V roce 1980 vás Puig Boada požádal o obnovení růžencového portálu, který byl zničen v roce 1936 během občanské války. Je to jediný portál přístupu ke klášteru, který vytvořil architekt za svého života. Jak jste se zhostil tohoto úkolu?

Japonský sochař Etsuro Sotoo

Tomuto portálu vévodí obraz Madony s Ježíškem v náručí a obrazy svaté Kateřiny Sienské a svatého Dominika Guzmána po bocích. Růžencový portál je znám také jako „kaple pokušení“, protože napravo a nalevo jsou zobrazena pokušení moci a peněz. Na pravou stranu portálu, díváte-li se na obraz Madony, umístil Gaudí anarchistu jako symbol pokušení moci, za ním leguána s otevřenou tlamou představujícího démona, který ho svádí k moci. Měl jsem je znovu zhotovit, protože byli zničeni. Gaudí nás vyzývá – je

Sochařská dílna japonského sochaře Etsura Sotoo

to jedna z jeho „zavětí“ – abychom si kladli otázky o dobru a zlu. Ptal jsem se na „proč“ této postavy a představil jsem si příběh. Démon mu říká: „Ty pracuješ deset hodin denně, a nemáš co jíst, a jsou tu lidé, kteří nepracují, a mají se a jedí dobře. To není spravedlivé. Vezmi bombu, zniči tento svět a zbuduj nový.“ Je to pokušení změnit svět s použitím násilí. Gaudí trpěl sám na sobě důsledky takového násilí, protože žena, kterou miloval, zemřela u Teatro del Liceu v Barceloně při výbuchu bomby. Ztvárnil jsem pokušení získat moc násilím v této malé plastice bez zloby, bez nenávisti. Dělník se dotýká bomby jen malíčkem a dívá se na Madonu, jako by se jí ptal: „Dělám dobře, nebo zle?“ Gaudí nás upozorňoval na naši svobodu, která rozhoduje. Tváří v tvář všem pokušením existuje lidská možnost, která nás vysvobozuje z pokušení: pokora je nejsilnější štít.

V roce 1983 vás Puig Boada požádal, abyste realizoval svou první sochu pro fasádu Narození (pro nedostatek peněz jen jednu): postavu anděla, který hraje na nástroj. Pak vám svěřili také sousoší sboru dětí, které doplňuje portál Narození.

Byl to obtížný úkol, protože scházely potřebné údaje a nebylo ani jasno, kolik dětí se sem má umístit. Na fotografii nebyla žádná skupina úplná. Rozhodl jsem se udělat jich devět, protože fasáda se točí kolem Svaté Rodiny, tří osob. Proto všechny postavy, které je chválí a které se jim klanějí, by měly být násobkem tří: šest andělů hraje na nástroje a devět jich zpívá *Gloria in excelsis Deo*. Když jsem dokončil dílo a bylo umístěno o posled-

ních Vánocích dvacátého století, našly se fotografie hotových modelů těchto dětí (patřily architektu Sugrañesovi, žáku Gaudího). Bylo jich devět! Moje intuice při hledání byla tedy správná. Když byl vyřešen problém počtu těchto postav, to, čím jsem doplnil jejich představu, byla přirozenost a živost, kterou děti představují více než jiní, protože nic nefingují, jsou spontánní. Když chtějí zpívat, tak zpívají. Představoval jsem si, že v tom momentě jedno z dětí chce pohladit Ježíška, a zobrazil jsem je, jak sestupuje za zpěvu k Dítěti. Jedno větší ho drží za rameno. I ono zpívá, ale říká přitom: „Nesestupuj.“ Postavy mají pohyb, usmívají se.

Skrze Gaudího jste dospěl k „vnitřnímu Učíteli“.

Při práci na Sagrada Familia jsem začal pociťovat hlubokou potřebu poznat smysl katolické symboliky, která mě přesahovala, protože její architektonické ideje se rodí z víry. S jedním přítelem, architektem Josém Manuelem Almuzarou, jsme se začali systematicky setkávat a studovat jeho nauku skrze jeho dílo, symboliku forem a postav, četli jsme pozorně jak biblické texty, tak jejich komentáře a texty spolupracovníků. Během cesty v letadle jsem zpozoroval jednu ženu s dítětem v náručí a velice mě dojala láska, s jakou o ně pečovala. Pomyslel jsem si: „Jestliže toto je lidská láska, jaká musí být láska Boží?“ To byl podnět, který jsem potřeboval: chtěl jsem přijmout křest, abych měl účast na této lásce.

L'Osservatore Romano

7. listopadu 2010

Překlad -lš-

ZPÍVALA SYNU MATIČKA

Matěj Václav Šteyer (1630–1692)

Zpívala Synu Matička, chtíc aby spal.
Byla to píseň sladičká, Pán naslouchal:
„Ježíšku, milé Děťátko, sen libý sni,
přikvapí na tě zakrátko řad těžkých dní.“

„Uhlídej ve snách rajský kraj, hlas Otcův slyš,
všechno to blaho, celý ráj, zjev nebes říš;
na zemi tebe nečeká než trudů tíž,
není ta chvíle daleká, kdy vezmeš kříž.“

„Uhlídej tam, jak z růžoví kruh andílků
uplétá vínek nachový ti na čilku.
Brzo tě jme jak lita saň dav katanů,
korunu z hloží na tvou skráň dá v pohanu.“

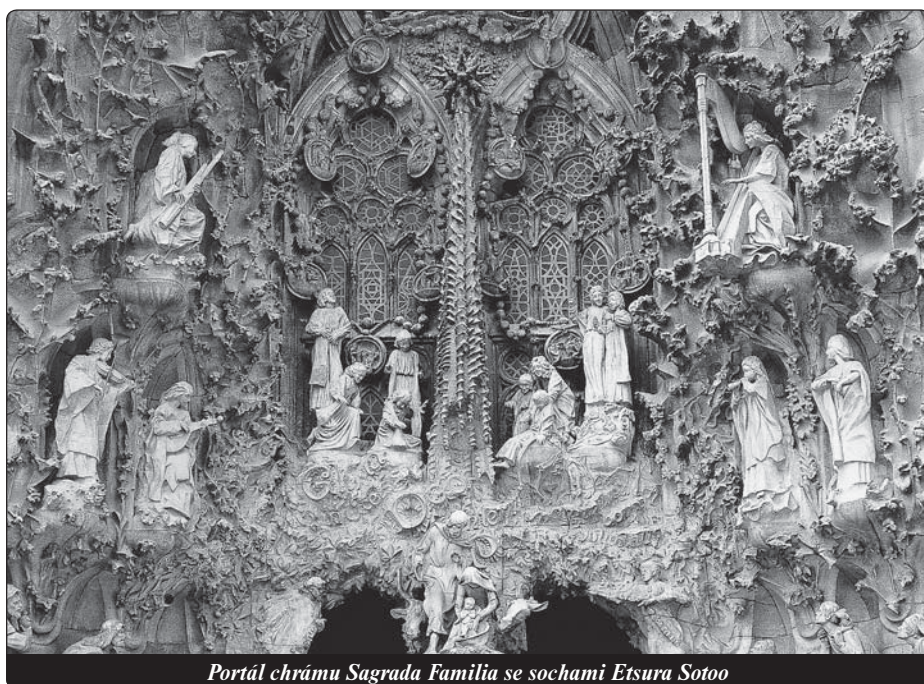
„Ve snách tě šarlat přioděj, v němž zlato tkví,
jablko zlaté v ručkách měj, znak království;
brzo ti připne hrubý plášť lid rouhavý,
třtinu ti vetchou slepá zášť v dlaň postaví.“

„Přitul se ve snu k Materi jak drahý Syn,
hlavinku s hebkou kadeří slož v její klín;
brzo ty Matku opustíš a lidmi klet,
položíš hlavu na svůj kříž, bys spasil svět.“

— ❧ —

*Když totiž všude zavládlo hluboké mlčení
a noc ve svém běhu byla v půli cesty, tvé
všemohoucí Slovo se náhle sneslo z královského
trůnu na nebesích doprostřed země
odsouzené k záhubě.*

Mdr 18,14–15

Portál chrámu Sagrada Familia se sochami Etsura Sotoo

Salcburské Jezulátko

Jako si narozeného Ježíška vážili a klaněli se mu prostí pastýři z Betléma, tři mudrci z Východu nebo staříček Simeon a Anna, tak měli již v prvních křesťanských staletích vzdělání církevní Otcové zcela osobní vztah k božskému Dítěti.

Salcburské Jezulátko

Už v raném středověku a především v období baroka kvetla vroucí úcta k Jezulátku především v mnoha ženských kláštřích. Aby vzbudily lásku k Děťátku i mezi věřícím lidem, vystavovaly řeholnice v klášterních chrámech hlavně o Vánocích *Malého Utěšitele* nebo do plenek zavinité Jezulátko nebo sošku Ježíška s korunou na hlavě.

Kopie zhotovené podle takových vzorů se jako vzácný rodinný majetek dědily z generace na generaci. Místa s originálními soškami milostivého Jezulátka (asi 50 různých sošek) se ve střední a jižní Evropě stala oblíbeným cílem poutníků, především díky vyslyšeným prosbám a mnoha zázračným uzdravením. Ze všech těchto sošek malého Ježíška je po celém světě známé *Pražské Jezulátko*, za nímž přichází ročně více než milion poutníků. Je uctíváno velmi také v italském Arenanu.

Také Svatý otec začal svou pastorační návštěvu 29. září 2009 v kostele Panny Marie Vítězné. Klečel dlouho v tiché

modlitbě před bohatě vyzdobeným oltářem v přítomnosti mnoha rodin a daroval *Malému Králi* korunku přinesenou z Říma.

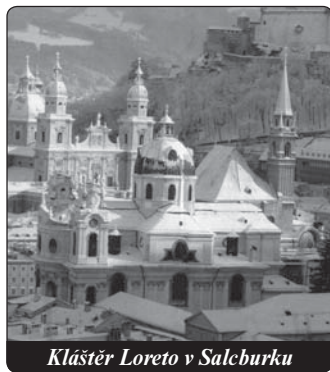
V tomto vánočním čísle bychom chtěli svým přátelům a čtenářům představit ještě jiné Jezulátko a vykonat v duchu pouť do Salcburku k oblíbenému *Loretskému Jezulátku*, které kapucínky ustavičné adorace už celá staletí uctívají ve svém klášteře St. Maria Loreto.

Ježíškův kněz

I když umělec, který *Loretské Jezulátko* zhotovil, neznáme, můžeme příběh této sošky zhotovené ze slonové kosti sledovat až do roku 1620. Tehdy hraběnka z Oettingu darovala 11 cm vysokou sošku sestře Euphrasii Silberathové, která právě zakládala nový klášter kapucínek v Ensisheimu v Alsasku.

V té době tam působil P. Jan Chryzostom Schenk, kvardián a novicmistr kapucínů. Když tento svatě žijící řeholník, od mládí známý svým důvěrným vztahem k Božskému Děťátku, uviděl nádhernou sošku u sestry Euphrasie, žebronic tak dlouho, dokud nesvolila k tomu, že mu doživotně sošku půjčí.

P. Chryzostom vzal sošku s sebou a přistupoval k Ježíškovi s takovou láskou, jako by šlo o živou osobu. Tento prostý kapucín se před svým Jezulátkem modlil celé hodiny a dal mu ušit modrofialové šatičky. Brzy se stal po celém okolí známý jako *Ježíškův kněz*.

Klášter Loreto v Salcburku

Upřímnou úctu tohoto řeholníka odměnil Ježíšek velkými milostmi, které by se nám nemusely zdát věrohodné, kdyby se v archivu švýcarské kapucínské provincie nenacházela notářsky ověřená svědectví. Tam se kromě jiného píše, že pater Chryzostom postavil jednu sošku na okenní parapet ve své cely a řekl: *Podívej se, já spěchám na modlitbu do kostela. Volá mě tam poslušnost, a než se vrátím, musíš se o sebe postarat sám.*

Po návratu našel sošku na zemi rozbitou na čtyři části. Když se seběhli spolubratři, kteří zaslechli jeho hlasitý pláč, ukázal jim rozbitou sošku. Když zůstal sám, snažil se sošku poskládat, jak nejlépe dovedl, a při tom promlouval k sošce: *Ježíšku, měl jsi na sebe dávat lépe pozor. Vždyť já nevím, kdo by tě dokázal znovu scelit, aby z tebe byla útlá a půvabná postava. Jestli chceš, udělej to ty sám!*

A stalo se. Po obědě, když P. Chryzostom vešel do své cely, jeho vzácná soška byla opět celá. Přivolaní spolubratři byli svědky zázraku: na sošce nenašli ani nejmenší trhlinu.

Něco podobného se stalo na jedné z jeho pastoračních cest. Tento kapucín brával Ježíška vždy s sebou uloženého v malém dřevěném „domečku“. Během cesty však soška jednou praskla. Sochař Georg Hain, pro kterého kapucín v Überlingenu poslali, nedokázal sošku opravit, a proto se *Ježíškův kněz* opět obrátil přímo na Ježíška. Na sochaře, který další den zjistil, že Ježíškova soška je v naprostém pořádku, to tak zapůsobilo, že zanedlouho sám vstoupil ke kapucínům a přísežně potvrdil pravost tohoto zázraku.

Ježíšek se několikrát zázračným způsobem vrátil zpět do cely P. Chryzostoma, když mu ji nevrátili nebo odnesli. Zbožný kapucín dostal od Ježíška milost, že viděl do lidských srdcí.

Oltář ustavičné adorace

Jako novicmistři mu tato milost velmi pomáhala, protože podrobně věděl o všech zkouškách svých noviců ještě dříve, než se mu s nimi svěřili.

Když P. Chryzostom v roce 1643 u kapucínů v Delsbergu (dnešní Delémont) v pověsti svatosti zemřel, odevzdal provinciál sošku Jezulátka jeho rodné sestře Marii von Herbstheim v klášteře v Dieffendorfu v Německu.

Dlouhá cesta do Salcburku

Ve stejném roce zaklepala na bránu kláštera sestra Euphrasie, která netušila, že se zde soška nachází. V této nejisté a nebezpečné době třicetileté války byla právě na cestě do Salcburku do kláštera Loreto, kam ji přeložili. Když ji sestra Marie von Herbstheim v klášteře potkala, smutně se jí zeptala: *Vy jste mi přišla vzít Jezulátko?* Tak se putující sestra dověděla o smrti P. Chryzostoma i o tom, že soška se nyní nachází v tomto klášteře. Jistěže by byla ráda sošku vzala s sebou, ale když viděla hlubokou lásku sestry Marie k milosrdnému Jezulátku, nedokázala to udělat. Tak uplynulo ještě sedm let, než Jezulátko přišlo za svou majitelkou roku 1650 konečně do Salcburku.

Ihned po jeho příchodu se staly nápadné události, vyslyšené modlitby a bylo uzdraveno

mnoho nemocných. K *Loretskému Jezulátku*, jak je nazvali, začali přicházet poutníci a lidé hledající pomoc.

Kapucínky už 72 let konají ve svém kostele ustavičnou adoraci. Ve dne v noci se klanějí Spasiteli. Dokonce i když byl klášter St. Maria Loreto v létě 1941 konfiskován a jen čtyři sestry mohly nouzově bydlet v sakristii, adorace přerušena nebyla.

11. listopadu 1944 byl Salcburk silně bombardován. Když sestry vyšly z krytu, našly kostel z velké části pobořený. Jen velký kříž visel na svém místě nad velkou hromadou trosek.

Na místě, kde byl původně oltář se svatostánkem a nad ním oltář malého Ježíška, našli při odklizení trosek nevybuchlou bombu o váze 500 kg. Pod ní našli neporušený trůn, který sloužil k vystavení malého Ježíška. Kdyby tato bomba explodovala, byly by sestry v krytu zasypány. Ukryly se tam s *Nejsvětější svátostí* a s *Loretským Jezulátkem*.

Už o Vánocích bylo možno v provizorně rekonstruované sakristii konat adoraci a uctívat Jezulátko. V roce 1948 se všechny sestry vrátily z exilu a svou horlivostí pomáhaly při obnově kostela. Na Štědrý večer roku 1949 mohl salcburský arcibiskup sloužit mši svatou na novém oltáři milostného Jezulátka se slavnostně vystavenou Nejsvětější svátostí.

Soška se nachází v klášterním kostele přímo nad svatostánkem, kde je vystavena Nejsvětější svátost. Soška má na sobě krásné roucho z roku 1731.

V době návštěvních hodin berou sošku na vrátnici, kde „čeká“ na návštěvníky, kteří se jí přišli poklonit a prosit o požehnání. Zachoval se pěkný zvyk, že matka představená uděluje sošku *Loretského Jezulátka* vždy ve dvě hodiny odpoledne požehnání celému světu, žehná na všechny čtyři světové strany. V pozdních odpoledních hodinách se soška opět vrací do kostela.

(Dokončení příště)

Pražské Jezulátko a papež Benedikt XVI.

Svatý otec Benedikt XVI. při své návštěvě naší vlasti ve dnech 26. až 28. září 2009 často ve svých promluvách hovořil o naději. Opravdový křesťan je ten, který má velkou naději. „**Touto velkou nadějí může být jedině Bůh...; nikoliv jakýkoliv bůh, ale ten Bůh, který má lidskou tvář**“ (*Spe salvi* 31). Bůh, který se zjevil v betlémském Dítěti a jako Ukřižovaný a Zmrtvýchvstalý. Lidé, kteří mají velkou naději, mají také mnoho odvahy jako mágové, kteří podnikli dlouhou cestu při následování hvězdy a kteří dokázali pokleknout před Dítětem a dát mu drahocenné dary. Všichni potřebujeme tuto odvahu zakotvenou v pevné naději.

Proto bylo velmi dojemné, s jakou pokorou začal papež Benedikt XVI. návštěvu v naší zemi. V chrámu P. Marie Vítězné se poklonil Dítěti Ježíši známému jako **Pražské Jezulátko** a přinesl dar i modlitbu, kterou se věřící začali modlit za náš národ v mnohých farnostech po mši svaté. Také poslední papežova slova na letišti před odletem 28. září 2009: „**Ať Pražské Jezulátko je i nadále vaší inspirací a vede všechny rodiny vašeho národa!**“ jsou pro nás všechny velkou výzvou, abychom uposlechl hlasu papeže, neboť jeho hlas je hlasem Božím a on zastupuje Krista Ježíše na zemi, dokud On nepřijde. Bylo by velkou chybou, kdybychom teď po této papežově výzvě zůstali sedět na místě, jedli a pili a oddávali se různým zábavám a nevykročili na cestu jako tři králové, kteří se poklonili Dítěti Ježíši, Králi Nejvyššímu, přijali od něj požehnání a nechali se proměnit: „**Byli provždy navedeni na cestu Dítěte, která je uschopňuje přehlížet veliké a mocné tohoto světa a dovede je k tomu, který nás očekává mezi chudými, na cestu lásky, která přetváří svět... V tomto Dí-**

těti se totiž zjevuje úžasná skutečnost, že Bůh nás zná a je nám nablízku, že jeho velikost a moc se nevyjadřuje podle logiky světa, ale podle logiky bezbranného Dítěte, jehož silou je jen síla lásky, která se nám svěřuje... Vložme svou důvěru v Něho a věrme, že Bůh je tak velký, že se mohl stát malým, aby se k nám opravdu mohl přiblížit.“

Pražské Jezulátko

Nebudme jako farizeové nebo zákoníci v Ježíšově době, kteří dobře věděli, kde se má Mesiáš narodit. A zatímco ukázali směr cesty těm, kteří se chtěli poklonit Dítěti, sami zůstali sedět na místě, nepokládali za nutné se poklonit Dítěti, Mesiáši, proto nebyli proměněni. Připojme se k betlémským pastýřům a mágům z východu a zpívejme spolu s anděly Hosana! A prosme v modlitbách za český národ.

Uposlechněme výzvy papeže Benedikta XVI., které vyslovil před Pražským Jezulátkem: „**Sjednoťme se v modlitbě a prosme u Jezulátka o dar jednoty a svornosti pro všechny rodiny... Všechny je svěřujeme svatému Pražskému Jezulátku, protože víme, jak důležité jsou stabilní a jednotné rodiny pro skutečný pokrok společnosti a budoucnost lidstva.**“

Vezměme svaté Pražské Jezulátko do svých domovů, do svých

rodin a přijměme je do svých srdcí. Klanějme se mu za všechny skupiny obyvatel našeho národa a zasvěcujme se mu osobně, se svými rodinami i se svými farnostmi. Konejme poutě osobní, rodinné, farní a diecézní. Každý v našem národě je volán k tomu, aby se poklonil malému Ježíši a přijal od něj požehnání. Vždyť požehnání Dítěte Ježíše je mocným poutem a úsměv malého Ježíše odzbrojuje Boží hněv a spravedlnost.

Budme jako mágové a nechajme se nasměrovat na cestu Dítěte, na cestu lásky, která přetváří svět. Staňme se „betlémskými pastýři“, kteří změnili svá srdce, zůstali Ježíši věrni a žili okamžikem svého poklonění se Králi - Králi nejvyššímu. Nebojme se žít vírou, která je tak jednoduchá, tak dětská, tak rodinná. Mnozí dostanou moc skrze rodinnou lásku a rodinnou modlitbu uzdravit rodiny, a skrze rodiny uzdravit celý národ. Přišel čas, abychom dožrali.

Pro tuto novou úctu k živému Bohu, který se nám zjevuje v Dítěti Ježíši, se rozlije nad naší zemí milostivé léto.

To vše na přímělu a pod ochranou Panny Marie Vítězné, jejíž vítězství je jisté.

**„Buď šťastná,
česká země, uprostřed
všech kontinentů!
Buď šťastná, Praho,
která jsi přijala Jezulátko
a stala se mu kolébkou!
Buď šťastná, duše,
která se klaníš Dítěti Ježíši
a věříš, máš naději
a jsi plná lásky.“**

*Josef Šváček,
člen Společnosti přátel
Pražského Jezulátka*

(Prameny: Slova Benedikta XVI. z homilie 6. 1. 2008 a 6. 1. 2010; z pozdravu 26. 9. 2009 v chrámu P. Marie Vítězné v Praze)

„Církev Kristova se všude šíří skrze svatost dětí“ *

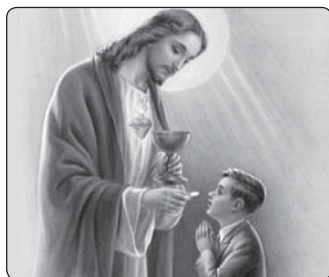
Před sto lety vydal Pius X. dekret *Quam singulari*. Sledoval tím věrně nauku IV. lateránského a tridentského koncilu a stanovil věk pro první svatou zpověď a první svatě přijímání na dobu, kdy dítě užívá rozum, tedy kolem sedmi let. Tento pokyn znamenal důležitou změnu v pastorační praxi a v dosud zastávaných názorech, které z různých důvodů odkládaly tuto pro člověka tak základní událost.

Tímto dekretem Pius X., velkým a svatým papežem eucharistické zbožnosti a úcty, v touze po obnově církve, která jeho pontifikát inspirovala, poučil celou církev o smyslu, době, hodnotě a ústředním významu svatého přijímání pro život všech pokřtěných včetně dětí. Současně zdůraznil a připomněl všem, jakou lásku a zalíbení v dětech měl Ježíš, který kromě toho, že se sám stal dítětem, projevoval svou lásku k dětem gesty a slovy, když dokonce řekl: *Nebudete-li znovu jako malíčci, nevejde do nebeského království. Nechte děti přijít ke mně a nebraňte jim, neboť jejich je království nebeské.* Ony jsou vždy Pánovými zvláštními přáteli.

Se stejným zalíbením, se stejným láskyplným pohledem a zvláštní starostlivostí se i církev dívá na děti, sleduje je a pečuje o ně. Proto jako milující matka dbá, aby se její malé děti, první v nebeském království, účastnily také brzy a s náležitou dispozicí toho nejlepšího a nejsvětějšího daru, který nám Ježíš zanechal na svou památku: své Tělo a svou Krev, chléb života. Díky svatému přijímání Ježíš osobně jako jediný Boží Syn vstupuje do života toho, kdo ho přijímá, a přebývá v něm.

Neexistuje větší láska, větší dar. Toto je dar lásky, který znamená více než jakákoliv věc v životě každého člověka. Být s Pánem, aby Pán byl v nás,

uvnitř nás; aby nás živil a napájel; vzal nás za ruku a vedl; aby nás oživoval, abychom zůstali věrní společenství a přátelství s ním: to je bezpochyby největší věc, přinášející větší uspokojení a větší radost, než můžeme

pochopit. Jak bychom mohli odepřít dětem toto setkání s Ježíšem, když víme, že jsou jeho nejlepšími přáteli, které zvláštním způsobem miluje Bůh Otec a jsou předmětem zvláštní péče Matky svaté církve?

První svatě přijímání je jako počátek společné cesty s Ježíšem ve společenství s ním: je to počátek přátelství s ním, které má trvat a sílit po celý život; je to počátek cesty, abychom spoleni s Ježíšem nikdy se od něho neodloučili, postupovali správně a náš život se stal dobrým a radostným; je-li on v našem

nitru, můžeme být nesporně stále lepšími. Jeho přítomnost v nás a s námi je světlem, životem a pokrmem na cestě. Setkání s Ježíšem je síla, jakou potřebujeme, abychom žili radostně a v naději.

Není možné, abychom zdržováním svatého přijímání zभावovali děti – duši a ducha dětí – této milosti, působení a přítomnosti Ježíše, tohoto setkání, přátelství s ním, této jedinečné účasti samotného Ježíše a tohoto nebeského pokrmu, potřebného k tomu, abychom mohli zrát a dospět tak k plnosti. Všichni, zvláště děti, potřebují chléb, který sestoupil z nebe, protože také duše se potřebuje sytit, a nestačí nám naše výdobytky, naše věda a technika, ať jsou jakkoliv důležité. Potřebujeme Krista, aby naše životy rostly a vyžrávaly.

Toto je zvláště důležité v době, ve které žijeme, a to obzvláště pro děti, jejichž velikost, čistota, prostota, „svatost“, náklonnost k Bohu a láska, které jsou pro ně podstatné, jsou bohužel často manipulovány a ničeny. Děti žijí ponořeny do tisi-

cerých těžkostí, jsou obklopeny obtížným okolím, které jim nedodává odvahy být tím, čím je Bůh chce mít; mnohé jsou obětmi rodinných krizí.

V této atmosféře je pro ně důležité setkání, přátelství a jednota s Ježíšem a jeho síla. Ony také jsou nesporně nejlépe disponovány pro toto setkání díky své neposkvrněné a otevřené duši.

Sté výročí dekretu *Quam singulari* je blahodárnou příležitostí připomenout a naléhat, aby děti přijímaly první svatě přijímání, jakmile dosáhnou užívání rozumu, které, jak se zdá, je dnes urychleno. Není tedy možno doporučovat praxi, která věk prvního přijímání stále zvyšuje. Naopak, je nutné ho uspišit. Vzhledem k tomu, co se děje s dětmi v prostředí tak nepříznivém, nezbavujme je Božího daru: je docela možné, že je to záruka jejich růstu jako Božích dětí, zrozených z iniciačních svátostí v lůně svaté Matky církve. Milost Božího daru je mocnější než naše díla, plány a programy.

Když Pius X. uspišil věk prvního svatého přijímání, naléhal také na potřebu dobré formace a dobré katecheze. Musíme dnes toto věkové urychlení provázet novou a pečlivou pastorační křesťanskou iniciací. Linie vytyčené Katechismem katolické církve a pokyny pro katechezi jsou nezbytným vodítkem pro tuto novou křesťanskou iniciaci jako základ budoucnosti církve, Matky, která s pomocí milosti Ducha Svatého plodí a dává zrát svým dětem skrze svátosti, katechezi a celé pastorační působení.

Nezavírejme proto uši před Ježíšovými slovy: *Nechte malíčky přijít ke mně a nebraňte jim. Chce být s nimi a v nich, protože dětem patří království nebeské.*

30giorni 8-9/2010
Překlad -lš-

* sv. Augustin

Osm normativních bodů dekretu *Quam singulari*

1. Rozhodující věk jak ke zpovědi, tak k přijímání je ten, kdy dítě začíná užívat rozumu, tj. kolem sedmi let, někdy o něco dříve nebo později. Od té chvíle začíná povinnost zachovat obě církevní příkázání o zpovědi a přijímání.

2. Pro první zpověď a první přijímání není nutná plná a dokonalá znalost křesťanské nauky. Nicméně se dítě v dalším období musí postupně naučit celý katechismus podle kapacity své inteligence.

3. Znalost náboženství požadovaná od dítěte pro jeho obvyklou přípravu k prvnímu přijímání spočívá v tom, aby chápal podle své kapacity tajemství víry nutná jako nezbytnost a prostředek ke spáse, rozlišovalo eucharistický chléb od obyčejného chleba pro výživu těla a aby přistoupilo k nejsvětější Eucharistii s takovou zbožností, jaká přísluší jeho věku.

4. Povinnost a příkazání přistoupit ke zpovědi a k přijímání, kterou má dítě, se týká také zvláště těch, kteří mají povinnost o dítě pečovat, to jsou jeho rodiče, zpovědník, vychovatelé a farář. Podle Římského katechismu přísluší otci nebo tomu, kdo ho zastu-

puje, a zpovědníkovi připustit dítě k prvnímu přijímání.

5. Jednou nebo vícekrát do roka je třeba uspořádat společné přijímání dětí, ke kterému přistupují nejen prvokomunikanti, ale také další děti, které podle úsudku rodičů a zpovědníka, jak bylo výše řečeno, již dříve přijaly pokrm svatého stolu. K užítku jedněch i druhých nechť přijímání předchází několik dnů výuky a přípravy.

6. Ti, kteří pečují o děti, ať se pilně postarají o to, aby po prvním přijímání tyto děti často přistupovaly ke stolu Páně, pokud možno denně, jak si to přeje Ježíš Kristus a Matka církev, a ať to činí s takovou zbožností, jaká se náleží. Komu přísluší tato péče, ať si je vědom závažného závazku vést děti k tomu, aby pokračovaly v účasti na výuce katechismu nebo jiné formy náboženského vzdělávání.

7. Obyčej nepřipouštět děti ke zpovědi a k přijímání, když už dospěly k užívání rozumu, je třeba rozhodně odmítnout. Proto místní ordináři mají použít i jurisdikčních opatření, aby tato praxe byla vymýcena.

8. Je absolutně nepřijatelným zlovykem neposkytnout v nebezpečí smrti viatikum a poslední pomazání dětem, které už mají užívání rozumu, a pochovávat je obřadem určeným pro malé děti. Ordináři ať přísně stíhají ty, kteří nechtějí zanechat této praxe.

Děti, které oficiálně neexistují

Na světě je 51 milionů dětí (je to více než jedna třetina dětí, které se ročně narodí), které oficiálně neexistují. Nemají jméno, věk, státní příslušnost, identitu. Ve Střední Asii a saharské Africe jsou to dvě třetiny dětí. V okamžiku narození nejsou zaregistrovány, protože rodiče jsou negramotní a funkcionáři jsou daleko.

Tyto děti jsou zneužívány v sexuálním obchodu, v obchodu s lidskými orgány a pro práci, ve věku 7-8 let pracují jako otroci v dolech a na plantážích a v průmyslu. Mnoho z nich skončí v sítích verbířů pro neregulární armády. To je situace po 21 letech, kdy platí Konvence o právech dětí a mládeže.

Pramen: St. Egidio 12. 11. 2010, překlad -lš-

Tragická situace dětí ve světě

143 miliony dětí v rozvojových zemích strádá podvýživou, pět milionů ročně umírá na následky hladu, z toho polovina jsou děti mladší než pět let.

Naopak v Evropě 22 milionů dětí trpí obezitou a ročně jich přibývá 400 000.

250 000 dětí mladších než 15 let bojuje se zbraní v ruce. Jen v republice Kongo je 11 000 dětí unesených a zařazených do armády. 33 % obětí sexuálního násilí jsou unesené děti, které dospělí bezohledně zneužívají.

218 milionů dětí je nuceno těžce pracovat a je zbaveno veškerého vzdělání. 126 milionů vykonává nebezpečné práce. V Africe jich pracuje 200 000 v dolech na zlatou rudu. V Bo-

lívii pracuje v podzemí 800 000 osob mladších 18 let.

1 800 000 dětí na celém světě je zneužíváno v prostituci a v pornografii a jako oběti v tzv. sexuální turistice.

V ubohých podmínkách žijí „dětí z ulice“. V Latinské Americe je jich 15 milionů. V Africe jsou to především sirotci po rodičích, kteří předčasně zemřeli na nemoci nebo následky občanských válek. Na 60 000 je jich v Moskvě, 12 500 v Budapešti, v Bukurešti 5 000.

HIV pozitivních dětí je na světě 2,3 milionu, 90 % z nich žije v Africe, ročně umírá na AIDS 380 000 dětí mladších než 15 let.

Pramen:

Propaganda Fide (statistika)

Chudoba a práce dětí

Pracující děti jsou odsouzeny k doživotnímu analfabetismu

I když dítěti zbude nějaký čas po práci, je tak unavené a vyčerpané, že není schopno duševní práce.

Jsou ohroženy zdravotně

80% tuberkulózních dětí jsou děti nucené k práci. Jsou vystaveny prachu, chemikáliím, nepřiměřeným teplotám, hluku a buďto nedostatečnému, nebo nadměrnému osvětlení. Mají poškozené dýchací cesty, plíce, ledviny, zrak a sluch. Práce s nadměrnými břemeny ohrožuje jejich vývin a růst.

Do obchodů přichází krásné levné hedvábí. Jaké je jeho tajemství? Indiští chlápci ve věku 8 let pracují od 7 hodin ráno do 9 hodin večer, vaří živé bource a předou hedvábí. Často se přitom spálí. Pro jejich paže, zhrublé a zničené, se hedvábí nehodí.

Děti vyrábějí pro NIKE v Indonésii boty. Za jejich propagaci dostal šampion Michael Jordan 20 mil. dolarů. 15 % této částky by stačilo na zdvojnásobení platů indonéských dělníků.

L'Occidentale, 28. listopadu 2010

Bůh je blízko, ale my jsme často daleko

Homilie Benedikta XVI. při mši sv. v římské čtvrti Prato Fiorito

Drazí bratři a sestry z farnosti svatého Maxmiliána Kolbeho! Žijte s nasazením své osobní i komunitní následování Pána. Advent je pro všechny mocným pozváním dovolit Bohu, aby více vstupoval do našeho života, do našich domů, do našich čtvrtí, do společenství, aby uprostřed mnoha temnot a každodenních námah vzešlo světlo. Drazí přátelé! Velmi mne těší, že jsem dnes mezi vámi, abych slavil den Páně, třetí adventní neděli, radostnou neděli. (...) Velice oceňuji, že dáváte prostor eucharistické adoraci, a děkuji vám, že se za mne modlíte před Nejsvětější svátostí. Rád bych vzpomenu na všechny obyvatele této čtvrti, zejména na starší, nemocné, osamocené a nemohoucí. Na všechny a na každého buďte pamatovat při této mši svaté.

Společně s vámi obdivuji tento nový kostel a farní budovy a svou přítomností bych vás rád povzbudil, abyste nadále vytvářeli církev živých kamenů, kterými jste vy sami. Známe mnohá a významná evangelizační díla, která uskutečňujete. Vybízím všechny věřící, aby přispěli k budování společenství, zejména v oblasti katecheze, liturgie a charity – pilířů křesťanského života – ve společenství s celou římskou diecí. Žádná komunita nemůže žít v rámci diecéze jako osamocená buňka, ale má být živým výrazem krásy církve, která pod vedením biskupa – a ve farnosti pod vedením faráře, který jej zastupuje – putuje společně do Božího království. Rodinám chci věnovat zvláštní zmínku spolu s přáním, aby mohly skutečně žít plně, velkodušně a vytrvale svoje povolání lásky. I kdyby měly v manželském životě a ve vztazích s dětmi nastat těžkosti, manželé ať nepřestávají zachovávat věrnost onomu zá-

kladnímu „ano“, které si řekli před Bohem v den svatby, a pamatují na to, že věrnost vlastnímu povolání vyžaduje odvahu, velkodušnost a oběť.

(...)

Drazí bratři a sestry, kromě výzvy k radosti nás dnešní liturgie slovy sv. Jakuba vybízí, abychom byli vytrvalí a trpěliví při čekání na Pána, který přijde, a ve společenství se vyhýbali hádkám a soudům (srov. Jak 5,7-10).

V evangeliu jsme slyšeli otázku Jana Křtitele, který byl ve vězení. Křtítel, který hlásal příchod Soudce, který změní svět, nyní cítí, že svět zůstává stejný. Ptá se proto Ježíše: „Jsi ten, kterého máme čekat? Anebo máme očekávat jiného? Jsi to ty,

anebo máme čekat na jiného?“ V posledních dvou třech stoletích se mnozí ptali: „Skutečně jsi to ty? Anebo má být svět změněn radikálněji? Ty to neděláš?“ A přišli mnozí proroci, ideologové a diktátoři, kteří říkali: „To není on. Nezměnil svět! My to jsme!“ A vytvořili svoje impéria, diktatury, totalitarismus, který prý měl změnit svět. A také ho změnil, ale devastujícím způsobem. Dnes víme, že z těchto velkých slibů nezůstalo nic než velké prázdno a velký zmar. Nebyli to oni.

A tak se musíme znovu zahledět na Krista a ptát se Krista: „Jsi to ty?“ A Pán odpoví způsobem, který je mu vlastní: „Vidíte, co jsem vykonal. Neprovedl

jsem krvavou revoluci, nezměnil jsem silou tento svět, ale zažehl jsem mnohá světla, která mezitím uprostřed staletí vytvořila velkou osvětlenou cestu.“

Začněme tady, v naší farnosti: sv. Maxmilián Kolbe, který nabídl svůj život, aby zachránil život otce rodiny. Jak velkým světlem se stal! Jak velké světlo vzešlo z této postavy! A povzbudil i další, aby se obětovali, aby stanuli nablízku trpícím a sužovaným! Pomysleme na otce malomocných Damiána de Veuster, který žil a zemřel spolu s malomocnými a pro ně, a vnesl tak do tohoto společenství světlo. Pomysleme na Matku Terezu, která tolika lidem dala světlo, takže po dlouhém životě v temnotách umírali s úsměvem, protože se jich dotklo světlo Boží lásky.

A tak bychom mohli pokračovat a vidět, jak Pán řekl v odpovědi Janovi, že svět nezmění násilné revoluce a velké sliby, nýbrž tiché světlo pravdy, dobroty Boha, která je znamením jeho přítomnosti a dává nám jistotu, že jsme milováni až do konce, že nejsme zapomenuti, nejsme produktem náhody, nýbrž vůle lásky.

Tak můžeme žít a cítit blízkost Boha. „Bůh je blízko,“ říká dnešní první čtení. Je blízko, ale my jsme často daleko. Přiblížme se, krácejme v přítomnosti jeho světla, prosme Pána a v dotyku modlitby se staneme pro druhé světlem.

A právě to je smyslem farní církve: vstoupit do rozhovoru, do kontaktu s Ježíšem, s Božím Synem, takže se my sami staneme jedněmi z nejmenších světél, která zažehl On, a ponese světlo světa, aby slyšel o své spáse.

Náš duch se musí otevřít tomuto pozvání, abychom šli s radostí vstříc Božímu narození, napodobovali Pannu Marii, která v modlitbě s vnitřním a radostným rozechvěním očekávala narození Vykupitele. Amen.

*Česká sekce
Vatikánského rozhlasu
Překlad: Milan Glaser SJ
(Redakčně kráceno)*

PODMÍNKY DĚTÍ VE SVĚTĚ PODLE STATISTIKY Z ROKU 2002

Na světě je 2,1 miliardy dětí (35 % populace). Ročně se rodí 129 mil. dětí. Jedno dítě ze čtyř žije v podmínkách extrémní chudoby v rodinách s denním důchodem do 1 dolaru. V rozvojových zemích je poměr 1:3. Ze 100 dětí se narodí: 55 v Asii (19 v Indii a 18 v Číně), 8 v Latinské Americe, 16 ve střední Africe, 7 na Středním východě a v severní Africe, 6 ve východní Evropě a v Rusku, 8 v západní Evropě.

Ze 100 narozených dětí 33 není registrováno, 27 dětí není vůbec očkováno, 32 trpí podvýživou, 44 je kojeno v prvních třech měsících života, 18 nemá přístup k pitné vodě, 17 se nikdy nenaučí číst a psát.

Námezdní práci ve věku 5-14 let bude vykonávat 8 ze 100 narozených v Africe, 12 z narozených v Asii, 1 z narozených v Latinské Americe. Polovina pracujících dětí pracuje na plný úvazek.

Statistika UNICEF

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze strany 3

Když Herodes zemřel, zjevil se v Egyptě Josefovi ve snu anděl Páně a řekl: „Vstaň, vezmi dítě i jeho matku a jdi do izraelské země, protože ti, kdo ukládali dítěti o život, už zemřeli.“ Vstal tedy, vzal dítě i jeho matku a odebral se do izraelské země. Ale když uslyšel, že je v Judsku místo svého otce Heroda králem Archelaus, bál se tam jít a podle pokynu ve snu se odebral na území galilejské. Šel tedy a usadil se v městě, které se jmenuje Nazaret, aby se splnilo, co je řečeno ústy proroků: „Bude nazýván Nazaretský.“

Tajemství lásky

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Dal jim moc stát se Božími dětmi.

Než vstoupíš do školy učedníka, kterého Pán miloval⁽¹⁾, spoj se v modlitbě s apoštolem Pavlem a pros, aby ti Bůh a Otec slávy udělil dar moudře věci chápat a jejich smysl odhalovat. Kdo ti může o našem Pánu Ježíši Kristu podat lepší a živější svědectví než ten, který s ním rozmlouval nejen ústy, ale i srdcem? On jediný slyšel, jak tluče jeho Srdce, a jediný šel za ním spolu s jeho Matkou až na Golgotu. Zavede tě k nehlubším pramenům Boží lásky, abys alespoň trochu nahlédl do tajemství, proč proudí jako velká řeka z Ježíšova Srdce.

Ta slova, jimiž Jan začíná své vyprávění, ti připadají známá. Stejnými slovy začíná 1. kniha Bible. To není náhoda. Čtvrtý evangelista jako by chtěl uvést všechno na pravou míru, vysvětluje ti, že počátek, který znamená vznik tohoto světa, předchází jiný, mnohem vznešenější počátek, a tím je **zrození Slova**.

Proč označuje tak abstraktním výrazem toho, kterého tak konkrétně poznal jako člověka? Slovo je vyslovením obrazu, který máš ve své mysli. Syn Boží je prvním, odvčným a dokonalým vyslovením, **obrazem Boha Otce**. On je tím nejprvnějším, kdo se vůbec zrodil, prvním, kdo byl milován, a prvním, kdo miluje. Spolu s ním se od věčnosti zrodilo ze samého Boha to nejvznešenější a nejkrásnější: **pojmem lásky a zrození, dětství a synovství**. Věčné Slovo žije tou nejdokonalější a nejvyšší blažeností, tím, že je **milovaným Synem nejvyššího Otce**.

Spolu s touto nevyslovitelnou a nekonečnou radostí a blažeností věčného Slova se zrodila i nepřekonatelná touha **sdílet tuto blaženou lásku** nejen se svým Otcem, ale i s bytostmi, které budou právě proto, **pro něho a skrze něho stvořeny k jeho obrazu a podobnosti**⁽²⁾. Věčné Slovo, Prvorozený všeho tvorstva, dal z moci své lásky vznik tobě a světu, do kterého jsi postaven, abys měl s ním účast na jeho radosti a blaženosti. Proto si tě **vyvolil ještě před stvořením světa**. Nabízí i **tobě moc narodit se z Boha, stát se Božím dítětem**.

Celá stvořená příroda doslova hýří touto Boží radostí a zalíbením, jaké má Slovo v plazení a zrození. Stvořitel ti tak staví před oči svůj největší stvořitelství zázrak, abys měl stále na mysli nejpodstatnější smysl, pro který stvořil člověka. Rodí se vesmírná tělesa i krystaly, každý květ svou krásou ohlašuje radostnou zvěst nového zrození. Rodí se rostliny i stromy, rodí se nespočet druhů živočišné říše. Pro zrození člověka však připravil Bůh jiný, vyšší řád, **řád lásky**, který je

opravdovým obrazem a podobností lásky, z jaké se rodí věčné Slovo. Ale nejvýše nad celou touto stupnicí plazení stojí to nejvyšší a nejvládnější zrození, bez kterého by všechna ostatní ztrácela smysl a končila smrtí. Zrození, ve kterém se *tak přebohatě projevuje, jak štedrá je jeho dobrotnost v tom, čeho se jim dostane, totiž zrození z Boha a pro Boha*.

Proč tedy lidé milovali více tmu než světlo? Proč Jej nepřijali, když přišel jako mezi své? Zahledli se natolik do toho, co bylo pouze podobností, že odmítli samu podstatu: *zrodit se z Boha*. Že by se Lásky přepočítala, když očekávala odpověď, které se jí nakonec nedostalo?

Boží lásku nemůže nikdo zaskočit. Kvůli svému Synu si nás *zamiloval ještě před stvořením světa*. Nechce se vzdát té od věčnosti připravované radosti, že mu jeho milovaný Syn přivede jako *jeho děti* všechny ty, *kteří jej přijmou*, aby pak spolu s ním *viděli jeho slávu*. Slovo se stalo tělem, aby mohlo i za **nejvyšší možnou cenu**, tedy cenu vlastního života, napravit to, co tvor způsobil zneužitím vzácného daru – své svobodné vůle. Syn Boží se již od věčnosti rozhodl pro nový způsob společného soužití, bude *přebývat s tebou*, aby ti byl *ustavičným světlem* a ukazoval ti s nejvyšší možnou přesvědčivostí a názorností svého vlastního života i učení, k čemu tě stvořil a postavil do tohoto světa vznešených podobností.

Ale ve skutečnosti jeho láska, s jakou přijal naše lidství, dal se zbičovat a přibít na kříž, láska, která otevřela jeho bok a Srdce, předcházela už onen prvopočátek, kdy řekl: *Budíž světlo!* Již v prvním stvořitelství slově je obsaženo nezvratné Boží rozhodnutí **podstoupit všechno**, aby ses mohl jednou *narodit z Boha a být jeho dítětem*. Když dal vznik *stromům rozmanitého druhu*⁽³⁾, počítal s tím, že z jednoho z nich připraví lidé přetěžký kříž pro jeho Syna; když *vdechl člověku dech života*⁽⁴⁾, počítal s tím, že jeho potomci jednou krutě zmučí a zabijí jeho milované Dítě a pak teprve přijmou jeho nesmírnou lásku, kterou vkládal již od počátku do celého svého díla. Nepřemožitelná Boží láska, která se již tak štedře rozlila na všechno stvoření, se jen znovu výmluvněji a přesvědčivěji zjevila v tom, že *Kristus za nás položil svůj život*. To je ovšem také **nová cesta návratu**, jak může člověk, který *jej nepřijal*, opět dojít k Božím synovství, *aby byl před ním svatý a neposkvrněný*.

Vracej se znovu a znovu k těmto Janovým a Pavlovým úryvkům, tak stručným, ale tak vysoce výmluvným **dějinám lásky**, a neustále se modli za to, *aby ti Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, udělil dar moudře tyto věci chápat, abys měl o něm správné poznání*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 20,2; ⁽²⁾ Gn 1,26,27; ⁽³⁾ Gn 1,11; ⁽⁴⁾ Gn 2,7.

Liturgická čtení

1. čtení – Sir 24,1–4.12–16

Moudrost se sama chváli a slaví uprostřed svého lidu. Otvírá svá ústa ve shromáždění Nejvyššího a velebí se před jeho zástupy: „Tvůrce veškerenstva mi dal rozkaz, můj stvořitel mi poručil vztyčit stan. Řekl mi: »Usaď se v Jakubovi, v Izraeli můj své dědictví!« Před věky na počátku mě stvořil, až navěky být nepřestanu. Před ním ve svatostánku jsem konala svou službu a pak na Siónu obdržela sídlo. Usadil mě v městě, které miloval jako mě, v Jeruzalémě vykonávám svou moc. V lidu plném slávy jsem zapustila kořeny, v Pánově údělu, v jeho dědictví.“

2. čtení – Ef 1,3–6.15–18

Bud' pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění; v lásce nás ze svého svobodného rozhodnutí předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotnosti, neboť skrze ni nás obdaril milostí pro zásluhy svého milovaného Syna. Slyšel jsem, jak věříte v Pána Ježíše a jakou lásku projevujete všem křesťanům, a proto nepřestávám za vás děkovat, když na vás vzpomínám ve svých modlitbách, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, udělil dar moudře věci chápat a jejich smysl odhalovat, takže budete moci mít o něm správné poznání. On ať osvíti vaše srdce, abyste pochopili, jaká je naděje těch, které povolal, jaké poklady slávy skrývá křesťanům jeho dědictví.

Evangelium – Jan 1,1–5.9–14

Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život, a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila. Bylo světlo pravé, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo na svět. Na světě bylo a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali. Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.

Je třeba prchat před světem

1. Před rozkošemi a žádostivostí světa je možno utéci jen s pomocí Ducha Svatého.

Vícekrát jsme uvedli, že před světem musíme prchat: Bůh chtěl, aby názor srdce byl v té věci tak vážný a plný obav s takovou samozřejmostí, jak lehce plynou tato slova. Špatné je už to, že příliš často nacházejí svody k rozkoši vstup do srdce, že ducha zaplavuje marnost, takže v srdci myslíme na to, tím se zabýváme, čeho se chceme vyvarovat. Jak je pro člověka těžké, vystříhat se toho, čeho se nikdy nemůže zbavit. Sice si to přejeme, ale zkušenost nás učí, jak neplodné je to přání. I Žalmista proto prosí: „Nakloň mé srdce k tvému svědectví a nikoliv k žádostivosti.“ Nemáme totiž své srdce zcela ve své moci. Naše myšlenky, které nestřeženě vstoupily do naší duše, zaplavují ducha a táhnou ho zcela jiným směrem, než jsme původně chtěli: tyto myšlenky nás volají k pozemským a světským žádostem, vzhazují do naší duše smyslnost a žádostivost; ano, i v těch okamžicích, kdy se chce srdce v modlitbě pozvednout k Bohu, jsme často stahováni zpět k zemi.

2. Kdo je už tak účasten blaženosti, že jeho srdce ustavičně zůstává obrácené vzhůru? A především, kdo je toho schopen bez Boží pomoci? Jistě nikdo. I Písmo praví: „Blahoslavený člověk, který má v tobě svou pomoc. Jeho srdce může stoupat vzhůru.“ Ano, zcela blažený je ten, který nepřivolává zpět potěšení, koho nezmáhá žádná žádostivost, kdo se už vůbec neohlíží na to, co je nízké. A povzbuzen tímto příkladem zapomíná Apoštol na to, co bylo, co má za sebou, a usiluje o to, co je před ním: tak spěchá k cíli svého boje a dosahuje ho. Vidí před sebou Krista, který ho volá ke koruně spravedlnosti. Ale této koruny dosáhne jen tehdy, když zapře sám sebe, aby

získal Krista. Nežije již sobě, ale žije v něm Kristus.

3. Ale kdo může uprostřed tolika vášní, jimž jsme v tělesném životě podrobeni, při tolika pokušeních, která nabízí svět: kdo může setrvat bezpečně a bez zavrácání na cestě života? Oko se ohlédně, a hned to duši tam táhne; uslyší slovo, a pozornost se obrátí jinam; ozve se šramot, a myšlenky jsou hned přerušeny, probudí se cit, a hned vzplane požár. „Smrt vstupuje oknem,“ říká Prorok; okno je však tvé oko. Když spatříš ženu a zatoužíš po ní, už do tebe vstoupila smrt, když nasloucháš chlipným řečem, když tvůj duch je zachvácen pocitem rozkoše, již našla smrt svůj vstup. Kdo chce tedy vystoupit k Božímu příbytku, nesmí sledovat radosti a rozkoše světa; musí být ochoten snášet i bolest a utrpení. Lépe je vstoupit do domu smutku než do domu smyslových radostí. Kdyby si Adam nezačal se slastí, nikdy nebyl vyhnán z ráje.

4. Právem tedy David, který sám na sobě zakusil nebezpečí hříšného pohledu, chválí toho, kdo všechnu naději vkládá do jména Páně. Pak se neohlíží po rozkoši, lži a bláznovství: drží na uzdě svůj zrak obrácený ustavičně na Krista. Proto prosí: „Obrať, Pane, můj zrak, ať se nedívá na marnost.“ Marnost je jako závodní dráha bez zábran, jako rychlost koně, zrádná pro naši spásu; marnost je jako divadlo, a mudrc praví: „Všechno je marnost, co je na tomto světě.“ Kdo chce být tedy blažený, ať prchá před tímto světem, ať zanechá za sebou zem. Neboť nikdo nemůže dosáhnout věčného, nezměnitelného Slova, kdo předtím neprchl před tímto světem. Proto Pán také řekl apoštolům, když chtěl být blízko svému nebeskému Otci: „Vstaňte, pojďme!“

Podle Kath-
net
připravil -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

projevů svého majestátu a moci, ode všeho, co má budit naši bázeň a úctu?

Jak k nám volá svatý Pavel, je to proto, aby se ukázala *dobrota a štědrost Boha, Spasitele našeho*. Zve nás tím k následování. A jak ho následujeme? V latinském překladu listu k Titovi se používá k označení této Boží dobroty a štědrosti výrazů *benignitas et humanitas*. Výraz *humanitas* nám jistě nezni cize. Není to svým způsobem paradox, když pro označení Božího jednání je použit termín, který vlastně znamená „lidská povaha“, jako bychom my lidé mohli být v něčem příkladem pro Boha? A paradox to je o to větší, že od té doby, co se pojmy „humanita“ a odvozenými termíny hrdě oháníme, množí se u nás spíše takové projevy vzájemného mezilidského chování, které musíme označit termínem zcela opačným, jako nelidskost. Náš „humanismus“ se vyznačuje především tím, že se snažíme odsunout ze svého středu Boha a na jeho místo dosadit sami sebe. Ale člověk bez Boha zaměřený sám na sebe nejen nezvyšuje svou lidskost, ale naopak stává se nelidským. Je pro nás velice špatným svědectvím, že jsme jako křesťané, tedy jako Krista vyznávající a Krista následující dovedli své srdce a chování ke zcela opačnému pólu, než jakému nás učí Boží příklad, a naše srdce se stalo srdcem z kamene. Úsilí o sobecký materialistický blahobyť se stalo příznačným právě pro ty části světa, které civilizovalo křesťanství. Otrokářství, kolonialismus, kapitalistické vykořisťování, despotismus, do nebe volající sociální rozdíly a bída, vraždění nenarozených a starých, to všechno jsou projevy typické právě pro tzv. křesťanské země. Osudy milionů nešťastných dětí ve světě jsou neúprosnou obžalobou nás křesťanů a civilizovaného světa

vůbec. Špatně jsme pochopili, co je podstatou oné Boží „humanity“, v čem se projevuje Bůh, který se stal člověkem. On neopustil „blahobyť“ Otcova lůna, aby si ho nahradil blahobytem pozemským, ale přišel, aby přinesl v oběť své lidství i své božství.

V onom prvním vánočním čísle Světla v roce 1993 bylo zveřejněno vánoční kázání mučedníka Tomáše Becketa, které tento svatý biskup pronesl před 840 roky, pouhé čtyři dny před svou mučednickou smrtí, a upozornil v něm své posluchače, že na Hod Boží myslíme nejen na narození, ale i na smrt našeho Pána a že hned další den po Hodu Božím vánočním slavíme nikoliv náhodou smrt jeho prvomučedníka Štěpána.

K nezapomenutelným dojmům Vánoc mého dětství a mládí patří hluboké dojetí, jaké jsem pocítoval, kdykoliv jsem slyšel a zpíval koledu „Zpívala Synu matička“. Protože jsou tu už celé generace, které tuto koledu nepamatují, uveřejnili jsme ji na straně 13. Je to koleda velmi úctyhodná už proto, že je to vánoční píseň velmi stará. Pochází z kancionálu Matěje Václava Šteyera, který vyšel poprvé v roce 1683 a záhy se dočkal dalších pěti vydání. Byl svým rozsahem největší českou sbírkou duchovních písní. Tento kancionál byl součástí velké katolické protireformní obnovy. Jeho autor, jezuita, je nám blízký také tím, že se svou matkou Marií Šteyerovou založil něco, co můžeme nazvat předchůdcem Matice cyrilometodějské, totiž Dědictví svatého Václava, jehož účelem bylo vydávání a šíření katolických knih. Postaral se také o nový katolický překlad Písma svatého, Bibli Svatováclavskou, která vyšla v tomto Dědictví roku 1715 a podruhé 1769.

Když se dnes zamyslím nad tím, co mě na oné Šteyerově písni tak uchvacovalo, musím

BOŽÍ SYN V PLNOSTI ČASU,

stanovené podle nevyzpytatelného úradku Božího,
vzal na sebe lidskou přirozenost,
aby je smířil s jejich Tvůrcem...

Plesající andělé při narození Pána zpívají
„Sláva na výsostech Bohu“
a oznamují na zemi pokoj lidem,
ve kterých má Bůh zalíbení.

Vidí totiž nebeský Jeruzalém
vytvářený ze všech národů světa.

Jak velkou radost nad tímto dílem nevýslovné
Boží lásky má mít ve své nepatrnosti člověk,
když se nad ním tolik radují ve své vznešenosti andělé?

Ti tedy, kdo se zrodili ne z krve,
ani z vůle těla, ani z vůle muže,
ale z Boha, nechť přinesou Otcí jako obětní dar
svornost synů vytvářejících pokoj...

Vždyť právě pokoj to je, jenž rodí Boží syny,
živí lásku a plodí jednotu,
je spočinutím blažených a příbytkem věčnosti.

To je jeho vlastní dílo a obzvláštní dobrodiní,
že spojuje s Bohem ty, které odloučil od světa.

Sv. Lev Veliký, papež

konstatovat, že je to vlastně teologicky nejzávažnější a nejradiálněji koleda, která se nespokojuje s laciným sentimentem a lidovou fantazií, ale jde k samé podstatě a smyslu toho, proč se Syn Boží narodil v betlémské jeskyni z Marie Panny. Tato koleda nám dává jakoby pohlednout do zákulisí betlémské idylly a staví nám před oči drsnou a zdánlivě „nevánoční“ skutečnost, že božskému Děťátku nebyla zde na zemi dopřána ani chvilka na to, aby se jen kochalo a těšilo z něžné náruče své nejsvětější a nejlaskavější Maminky, ale že mělo od svého prvopočátku před očima stále neúprosnou realitu svého poslání, z jejíž bezprostřední blízkosti mu jednou na těle vyrazí krvavý pot. Boží Syn se neobětoval Otcí až na Kalvárii, on se obětoval v naprosté poslušnosti každou vteřinu svého života, když stále znovu a znovu poslušně přijímal svou pozemskou skutečnost a opakoval: *Staň se, ne jak Já chci, ale jak Ty chceš.* Ježíš svěřil svého ducha do Otcových rukou již ve stejnou chvíli, kdy jeho Matka vzkázala po andělu Otcí: „Ať se mi stane podle tvého slova.“ Od chvíle, kdy Maria souhlasila s vtělením Slova, ani z jejího ducha se nevytratil Boží plán. Jak vyložil Pán Conchitě Armidě, Maria od té chvíle ustavičně přinášela spolu se svým Synem sebe jako spoluoběť. „Ustavičná Mariina meditace o budoucnosti udržovala v nazaretském domku její duši stále zraněnou. Tyto dvě bytosti žily týž společný život a ustavičně vnitřně trpěly mučednictvím při pohledu na spásu lidského rodu.“

Ježíš si od samého začátku hledá spoluoběti, které by byly jako on „svaté, nevinné, neposkvrněné, oddělené od hříšníků“. Jen čisté srdce je milé Otcí, schopné smířovat a získávat zásluhy. V tom je skryt paradox právě křesťanské radosti, která je obsažena dokonce v utrpení, protože je ve skuteč-

nosti větší než ono: je to radost, že se uskutečňuje nejsvětější vůle Nejvyššího, nejdobrotivějšího Otce, který nemůže chtít nic jiného než nejvyšší dobro a blaho pro všechny bytosti. I nejkrutější bolest překonává blažené vědomí, že svou obětí otevírá cestu k věčné blaženosti těm, kteří by jinak propadli věčné záhubě. Podmaňující něžnost roztomilé-

ho Děťátka v jesličkách nás tedy zve, abychom se přidali k němu, odevzdali se bezvýhradně jeho vůli, tak jako ono se odevzdalo Otcí, abychom mu láskyplně důvěřovali a zakotvili svou duši v jeho vůli a v jeho moci, abychom přijímali všechno, co s námi udělá či neudělá v bezmezném důvěře v jeho moc a jeho vůli a abychom tak z lásky

k němu zemřeli sobě v jeho Srdci. To je pravý klíč k pochopení toho, co hledá Ježíšek u svých vyvolených dětí, jako je Terezička z Lisieux, Consolata Betrone, Nennolina (Světlo 51-52/2008; 33/2010) nebo Terezie Musco (zde str. 11). To jsou vynikající postavy „bílé kroniky“ a ukazují nám, co je to pravé přátelství s Jezulátkem. K pochopení této radosti můžeme a máme vést i své dosud nevinné děti, aby byly schopny duchovního bezvýhradného zasoubení s malým ukřižovaným Králem, který v nich a spolu s nimi chce přinášet oběť: „Obětujte se za duše, jako já jsem se obětoval, abyste mi byli podobní.“ Proto je Ježíš tak žárlivý na nevinnost dětí, proto tak neúprosně hrozí každému, kdo je pohorší. Proto se ďábel tak bojí nevinných dětí a chce je připravit o život dříve, než spatří světlo světa a svět spatří jejich podmanivou nevinnost.

Kdo můžete, vyložte maličkým tento podstatný smysl Vánoce. Nevinná srdce jsou pro tento smysl vnímavá. Vyložte jim a zpívejte s nimi tu zapomenutou a neprávem odstrčenou koledu. Zasvěťte je a stále znovu je zasvěcujte Ježíšově svatě Matce, aby je přivinula co nejdříve ke svému Synu, aby je přijala do své Nazaretské rodiny, která se bezvýhradně obětuje za spásu duší. Nemáte-li ve své farnosti jistotu, že příprava na první svaté přijímání vašeho dítěte bude taková, jak po tom touží Ježíšovo Srdce, obětujte všechno, abyste mu sami vytvořili co nejlepší podmínky pro tento jedinečný a nezapomenutelný a mnohdy rozhodující den života, kdy má prožít své životní Vánoce a Jezulátko se natrvalo narodí v jeho srdci. A udělejte, co můžete, aby se mediální zábava nestala životní potřebou vašeho dítěte. Je to bludný zdroj zrádného potěšení, které pak už nechce udělat místo pravé radosti. Požehnané Vánoce Vám a Vaším dětem!

Bartolomé Esteban Murillo: Ježíšovo narození

Revoluce vedená duchem

Od roku 1989 dvě ze tří potratových klinik v USA byly zavřeny

V roce 1979 zesnulý biskup Fulton J. Sheen jednou konstatoval: „Je to znamení úpadku, rozpadající se civilizace, že široké vrstvy obyvatelstva nechápou svoji tragédii. Společnost nacházející se v krizi je necitlivá k tomu, jak vážná je doba, ve které žije. Lidé opravdu nechtějí uvěřit, že doba je zlá, a to zčásti proto, že se neřídí žádným nadřazeným měřítkem, které umožňuje hodnotit skutečné dění. Jestliže neexistuje jednoznačná představa o spravedlnosti, jak chtějí lidé pochopit, že spravedlnost je porušována? Jen ten, kdo žije z víry, ví skutečně, co se na světě děje. Široké masy ztratily ze zřetele, z jaké výšky spadly.“

Jedna země za druhou legalizuje antikoncepční prostředky, které přinášejí potrat, eutanazii, embryonální výzkum, terapeutické klonování, tedy strukturu hříchů proti životu. Organizace jako EU a OSN tvoří dodatečný problém, místo aby tvořily protiváhu. Upsaly se totiž vlivným osobám a skupinám, které jimi manipulují a předepisují kulturu smrti. A tak mnoha nevinným lidem hasne v USA a v západní Evropě světlo života, aniž by se proti tomu u většiny obyvatelstva pozvedl protest. Světlo už hasne tak dlouho, že mnozí si toho nevšimají, už si zvykli na to, žít v morální temnotě. Jiní ztrácejí naději na nové svítání. Ti, kteří se do této temnoty narodili, berou ji jako normální stav.

Kam a na koho se mají lidé tohoto světa obrátit, aby našli vízu, naději, světlo pro tento svět a pro lidi?

K tomu jedna moje zkušenost: Od roku 1967 do října 1989 jsem se účastnil všech aspektů Hnutí Pro život v Americe. Ale náš rozhodující úspěch byl zatemňován poznatky, které až

do roku 1989 přinášely všechny průzkumy veřejného mínění: většina Američanů ve svém myšlení a jednání byla pro potraty, odpůrci potratů byli v menšině. A síly zla pracovaly s rozhodností a s úspěchem na tom, aby se propotratové chování rozšířilo po celém světě. Všechno lidské úsilí ve vědě, v médiích, v zákonodárství postavit se proti vlně smrti, která ohrožuje lidstvo, se buď zpožďovalo, nebo bylo neúspěšné.

Ale místo abychom tonuli ve smutku a beznaději, nabídl nám Duch Svátý, jeho duchovní moc, svou pomoc mimo lidské možnosti. A tak jsme s ohledem na 22letou bezmocnost aktivity Pro život vzali do rukou růženec a začali jsem se před největší potratovou klinikou v New Yorku 7. října 1989 na svátek Panny Marie Vítězné modlit růženec. Od té doby se začala situace měnit k lepšímu.

Pod ochranou a díky přímluvě Panny Marie hnutí „Božích pomocníků drahocenných dětí“ v posledních 21 letech požehnaně rozkvetlo. Strom života, který byl v roce 1989 zasazen v Brooklynu, zapustil během jednoho roku rychle kořeny v USA a rozvětvil se do celého světa. Modlitebních růžencových bdění se účastnili kardinálové Mahoney v Los Angeles, O'Connor v New Yorku, George v Chicagu, Bevilacqua ve Philadelphii, Keeler v Baltimoru a 100 dalších biskupů.

Program modlitebního bdění je záměrně jednoduchý, takže se může snadno šířit: biskup nebo kněz vystaví po mši svaté Nejsvětější svátost. Růženec začíná tedy před vystavenou Nejsvětější svátostí. Pod vedením biskupa nebo kněze vyjdou lidé za stále modlitby z chrámu. Mezi desátky zpívají písně. Ně-

kteří setrvávají v adoraci v kostele, až se ostatní vrátí. Cestou k potratové klinice nebo k nemocnici a při návratu do kostela se modlíme. V kostele je pak svátostně požehnání. Vše se děje pod dohledem policie.

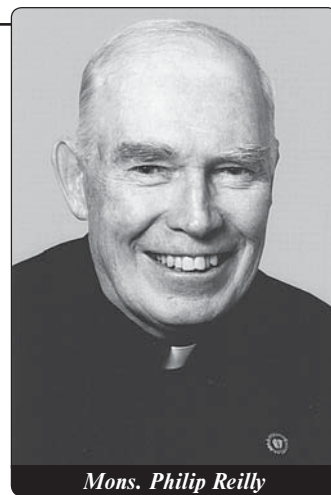
V roce 1989 bylo v USA 2200 potratových klinik. Dnes po 21 letech je jich jen 700. To znamená že dvě ze tří byly zavřeny. „Pomocníci“ se domnívají, že modlitba růženec před klinikami sehrála velkou roli. Boj o život sice dále pokračuje, ale nyní víme, co přináší vítězství.

Když kardinál Francis George zavedl modlitební bdění před potratovou klinikou v Humboldt-Parku, napsal jednoduchou odpověď na otázku, proč se modlitby účastnil:

„Je to normální pastorační činnost. Církev vždy doprovázela umírající modlitbou. A v potratové klinice umírají lidé. Je dobré se také modlit za pozůstalé. Dále je dobré se modlit, když jsme konfrontováni s tragédií: konečně zjišťují lidé, a to i ti, kteří připouštějí potraty jako nutné zlo, že je to tragédie.“

Často jsem dostal dotaz: „Proč jste tady?“ Byl jsem tam proto, že budu neúnavně opakovat, že naše společnost nemůže donekonečna prosazovat svobodu matky za cenu smrti dítěte. Jednou se země nutně zhroutí. A konečně jsem tam byl proto, protože neexistuje žádný argument, ať se zdá jakkoliv přesvědčivý, který by mě přesvědčil, že existuje právo utratit dítě. Co nám zbývá vedle pokojné diskuse na veřejnosti, je modlitba, vhod či nevhod.

Konečně bych chtěl také vyprávět příběh o Joeyovi, který podle mého názoru ilustruje cíl a výzvu „Pomocníků“, kteří se před potratovou klinikou a poradnou modlí. Když byl Joey při jedné misi zázračně zachráněn ze života, ve kterém propadl beznadějně vášni, stal se láskyplným služebníkem všech, kteří do misie přišli. Jednou večer při adoraci přišel jeden opi-

Mons. Philip Reilly

lý muž až k oltáři, klekl si a volal Boha o pomoc: „Ó Bože, pomoz mi být jako Joey! Pomoz mi být jako Joey!“ Jeden kněz se k němu sklonil a řekl: „Nebylo by lepší, kdyby ses modlil: Pomoz mi být jako Ježíš?“ Muž se na něho podíval a řekl: „A je Ježíš jako Joey?“

Záležitostí pomocníků je pohnout srdcem lidí, kteří přicházejí k potratu, a umožnit jim, aby v nás viděli Ježíše. (...) Jsme pověření od Boha být věrohodnými představiteli milosrdné Kristovy lásky pro všechny, kteří přicházejí ke Golgotě potratových míst. Když se nás žena po potratu ptá: „Může mě Bůh ještě milovat?“, naše odpověď je krátká a pádná: „Maminko, Bůh vás nikdy nepřestal milovat.“

Chtěl bych skončit slovy kardinála Terence Cooka: „Z hloubi duše a s největší naléhavostí vás prosím, odstraňte ze života dětem, životu a lidem nepřátelské postoje a postavte se se vši rozhodností proti smrtelným technikám, které ničí život. Vedou zcela jistě každý den ke smrti nevinných a bezmocných. Musíme hledat cesty, jak prosadit toto přesvědčení ve veřejnosti a v institucích. Nesmíme přitom ztrácet odvahu a vzdát se. (...) Kéž nikdy nepropadneme lhostejnosti a neodvoláváme se na svou bezmocnost, když je ohrožen nevinný život nebo je třeba hájit lidská práva.“

Předneseno při Světovém kongresu modlitby za život v Římě 5.-10. října 2010.

Z VISION 2000 - 6/2010
přeložil -lš-

Tonzura prvního českého seminaristy Kněžského bratrstva sv. Petra

Zúčastnili jsme se s manželkou tonzury jednoho českého seminaristy, který právě začíná druhý ročník sedmiletého studia v mezinárodním semináři Kněžského bratrstva sv. Petra ve Wigratzbadu v Bavorsku blízko hranic s Rakouskem a Švýcarskem. Patřili jsme k delegaci celkem osmi účastníků z České republiky.

Slavnost se konala v sobotu 23. října 2010 v chrámu Panny Marie od Bodamského jezera na ostrovní části města Lindau. Pontifikální mši svatou podle misálu z roku 1962 sloužil Jeho Excellence Mons. Wolfgang Haas, arcibiskup vaduzský. Velký dojem na přítomné udělal slavnostní průvod do chrámu. Nejdříve šlo 18 kandidátů přijetí tonzury v civilu se sutanami a rochetami složenými přes ruku a pak řada za řadou mladí muži ze semináře, pak profesori (většinou mladí), představení Bratrstva a na konci Jeho Excellence. Obřad udílení tonzury se konal na začátku mše. Každý kandidát byl jménem a místem původu vyvolán a odpověděl latinsky „Adsum!“ (Zde jsem!) Biskup požehnal sutany a tonzuranti odešli do sakristie, aby se do nich převlékli, zatím co schola zpívala žalmy. Když se převlečení vrátili se svíčkami, symboly horlivosti pro Hospodina, poklekli před biskupem, který se nad nimi modlil. Tonzuranti přistupovali jednotlivě k biskupovi, který jim udílel tonzuru tím, že jim stříhal na temeni hlavy na pěti místech ve tvaru kříže pramínek vlasů a modlil se: „Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem i mou číší, ty mně zachováš můj úděl.“ (Ž 16,5) Tradičně znamenala tonzura nástup do stavu kléru. Pro seminaristy Kněžského bratrstva sv. Petra znamená tato slavnost konkrétně, že pokud dostudují a dojdou ke kněžskému svě-

cení, bude sutana jejich stálým oděvem do konce života. Seminaristé přijímají sutanu s radostí. Mons. Haas kázal nejen francouzsky a německy, což jsou oficiální vyučovací jazyky semináře, ale s ohledem na přítomné hosty také anglicky a italsky. Většina tonzurantů byla z Francie a Německa, ale byl mezi nimi i jeden z Anglie. V prvním ročníku jsou další dva z České

republiky a seminaristé z Brazílie, Francie, Itálie, Německa, Polska, Ruska, Skotska a Toga. Ve vyšším ročníku je seminarista z Tchaj-wanu. Je to opravdu mezinárodní seminář!

Po mši jsme byli pozváni na slavnostní oběd, kde nás seminaristé obsluhovali, a potom nás čekala prohlídka semináře. Právě se přistavuje budova s 30 pokoji pro studenty první

ho ročníku, kteří jsou zatím ubytováni v pronajaté budově. Studium prvního ročníku je vlastně chápáno jako zkouška povolání. Asi polovina bývá po sedmiletém studiu s praxí svěcena na kněze.

Všichni seminaristé, s kterými jsme mluvili, působili radostně, nadšeně a vděčně za možnost studovat v pravověrném semináři, který nabízí tradiční vzdělání ve filosofii a teologii sv. Tomáše Akvinského, bez bludů modernismu. Slyšeli jsme, že Bratrstvo má svým způsobem příjemné starosti, že nebude příští rok stačit místo pro všechny zájemce, a zvažuje, zda bude nutno ubytovat seminaristy v pokojích po dvou. Tato mladá a vitální komunita má v rámci katolické církve statut klerikální společnosti apoštolského života papežského práva. Jejím posláním je pět hlavních charismat: vysluhování mše svaté a všech obřadů podle liturgických knih z roku 1962, naprostá věrnost papeži, což vyjadřuje její název, misijní a pastorační činnost, věrnost učení sv. Tomáše Akvinského a komunitní život jejích členů.

Proč má toto reformní hnutí tak živý ohlas? S nostalgií nemá nic společného; je to spíše návrat ke kořenům. Vidím v něm odpověď na touhu po pevném základu v močálech moderního relativismu. V době, kdy společnost nezná úctu k Bohu ani k člověku a naopak se pěstuje rouhání a zabíjení slabých, je potřeba klanět se Bohu na svědectví, protilek a dostiučnění. Toto klanění svatému Bohu je právě velkým důrazem tradiční mše svaté.

V roce 2007 založilo Bratrstvo Konfraternitu sv. Petra pro laiky a sympatizující kněze s úkolem modlit se za Bratrstvo a případně je prakticky podporovat. Další informace v českém jazyce se nachází na webové stránce <http://www.csp.estranky.cz>.

David Prentis,
člen Konfraternity sv. Petra

Biskup Vitus Huonder (Chur, Švýcarsko) chce speciálně vyskolit kněze pro tzv. tridentský rítus, který má mít v diecézi své pevné místo. Kněžská rada se staví proti tomu a chce, aby mše v této liturgii sloužili kněží Bratrstva svatého Petra.

Kath-net

Pondělí 27. 12. 2010: 6:05 Octava dies 6:35 Dosiahnúť svoj cieľ 7:00 Cesty za poznáním: Národní park Acadia 7:45 Přejeme si ... 8:00 P.S.: P. Jiří Ramík - oslava Božího Narození 8:25 Zrnko v perle Karibiku 8:40 Cesty za poznáním: Národní park Acadia 8:50 Betlém - Španělská kaple v Novém Jičíně 9:00 Johann Sebastian Bach: Člověk, který dal hudbě dýchat 9:40 Platinové písničky 10:10 BET LEChem - vnitřní domov (12.) 10:25 Noeland (31) 10:55 Simba, lví král (1) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Vánoční koncert z Chrámu Panny Marie Pomocnice v Turíně [P] 13:40 Octava dies 14:10 Řezbáři: současná lidová plastika v Pobeskydí 14:25 Krásy Čech a Moravy: Nelahozeves, Veltrusy 14:55 Bez hábitu: Chemin Neuf (9. díl) 16:00 H2Onews 16:10 V posteli POD NEBESY V. (9) 17:00 NOEparáda (101) [L] 17:50 Exit 316: Smysl života [P] 18:10 Cesty za poznáním: Krugerův národní park 18:30 Mašinky: O neposedné kolejnici [P] 18:40 Laičtí misionáři v IQUITOS [P] 19:00 Harfa Noemova IV.: Vánoční díl 19:20 Vianoce v Terchovej 19:25 Ekoauto (13) [P] 19:40 H2Onews 19:50 Hornolidečko - Skály 20:00 Ztracen v oblacích 21:25 Na koberečku (96) [P] 21:45 P. Aleš Opatrný - „Jdi a jednej také tak...“ - ale jak? 22:25 Cesty za poznáním: Havaj [P] 23:15 Noekreace (67) 23:30 Octava dies 0:05 Kulatý stůl: Portál 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 28. 12. 2010: 6:05 H2Onews 6:15 Františkovy jesličky: v podání Scholy brněnské mládeže 7:30 Cesta k andělům: Daniela Drtinová 8:20 Město Bohumín 8:35 Zpívá CELÁ rodina [P] 8:50 Cesty za poznáním: Niagara Falls 9:10 Srdce pro Bangladéš 9:30 Betlém Španělská kaple v Novém Jičíně 9:45 P. Aleš Opatrný - „Jdi a jednej také tak...“ - ale jak? 10:25 Noekreace (67) 10:35 Simba, lví král (2) 11:40 Sedmihlášky 11:45 Mašinky: O neposedné kolejnici 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky 12:35 Vianoce v Terchovej 12:40 Dům holubí 13:00 Řezbáři: současná lidová plastika v Pobeskydí 13:15 Křížovatky - Mons. Jaroslav Škarvada 13:40 Cesty za poznáním: Národní park Acadia 14:25 Kulatý stůl na téma: Vánoční tradice 16:00 H2Onews 16:10 Přejeme si ... 16:25 Cesty za poznáním: Hurtigruten [P] 16:50 Zpívá CELÁ rodina 17:05 BET LEChem - vnitřní domov (12) 17:20 Hermie - Vánoční koleda 17:25 Hermie a vánoční dort 18:00 Noeland (31) 18:30 Mašinky: O neposlušném semaforu [P] 18:40 Sedmihlášky 18:45 Zikův svět zvířat: Vzácni a vyhynulí 19:10 Borotinské betlémy 19:25 Po stopách apoštola Pavla (2) [P] 20:00 Antonín - Boží bojovník 21:50 Od srdca úprinného [P] 23:10 Betlehem 23:20 P.S.: P. Jiří Ramík - oslava Božího Narození 23:45 Přejeme si ... 0:05 Večer chval 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 29. 12. 2010: 6:05 Od srdca úprinného 7:25 Církevní konzervatoř v Opavě 7:55 Noeland (31) 8:25 Sedmihlášky 8:30 Červené čižmičky 8:55 Hermie - Vánoční koleda 9:00 Mašinky: O neposlušném semaforu

9:10 Vianoce v Terchovej 9:15 Pro vita mundi: Vánoční speciál - Mons. Jan Graubner 10:00 Po stopách apoštola Pavla (2) 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Vánoční koncert ostravské konzervatoře 13:25 Brněnské betlémy 13:35 Laičtí misionáři v IQUITOS 13:55 Betlémy Ameriky a Afriky (4) 14:15 P.S.: P. Jiří Ramík - oslava Božího Narození 14:45 Na koberečku (96) 15:00 Betlém Španělská kaple v Novém Jičíně 15:10 Cesty za poznáním: Krugerův národní park 15:20 Dosiahnúť svoj cieľ 15:45 Mohelnický betlém 16:00 NOEparáda 16:50 Cesty za poznáním: Naivasha 17:00 GOODwillBOY V. (9) [P] 17:55 Octava dies 18:30 Mašinky: Jak se kluci učili pískat [P] 18:40 Závislost a nezávislost v manželství [P] 19:45 Přejeme si ... [P] 20:00 12 podmínek k dědictví 21:55 Krkonošské rohačky [P] 22:20 Zvířecí instinkty (5. díl) [P] 22:50 Noekreace (67) 23:00 Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] 23:30 Krásy Čech a Moravy: Nelahozeves, Veltrusy 0:05 H2Onews 0:15 Františkovy jesličky: v podání Scholy brněnské mládeže 1:30 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 30. 12. 2010: 6:05 H2Onews 6:15 Laičtí misionáři v IQUITOS 6:35 Přejeme si ... 6:50 Krkonošské rohačky 7:15 Platinové písničky 7:45 Řezbáři: současná lidová plastika v Pobeskydí 8:00 Cesty za poznáním: Hurtigruten 8:25 Dům holubí 8:45 Po stopách apoštola Pavla (2) 9:15 Harfa Noemova IV. (15. díl): Vánoční díl 9:35 Na větrné hůrce 10:00 Noekreace aneb Vandrování (67) 10:10 Otec Pio 11:40 Sedmihlášky 11:45 Mašinky: Jak se kluci učili pískat 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Od srdca úprinného 13:30 Generální audience papeže Benedikta XVI. 14:00 Johann Sebastian Bach: Člověk, který dal hudbě dýchat 14:35 Pro vita mundi: Vánoční speciál - Mons. Jan Graubner 15:15 Zrnko v perle Karibiku 15:30 Město Bohumín 15:45 Mohelnický betlém [P] 16:00 Léta letí k andělům: Jan Potměšil 16:20 Cesty za poznáním: Národní park Acadia 17:05 Křížovatky - Rut Kolínská [P] 17:30 Vianoce v Terchovej 17:35 Noekreace (67) 17:45 Hornolidečko - Francova Lhota 18:05 Zikův svět zvířat: Vzácni a vyhynulí 18:30 Mašinky: O červeném motoráku [P] 18:40 Sedmihlášky 18:45 Cesta k andělům: Daniela Drtinová 19:35 Dopis z Indie 20:00 U NÁS [P] 21:00 Mohelnický betlém 21:10 P.S. [P] 21:35 Přejeme si ... 21:55 Zahrada uzavřená 22:10 Cesty za poznáním: Národní park Acadia 22:20 Octava dies 22:50 NOEparáda (101) 23:40 Srdce pro Bangladéš 0:05 Má vlast: Vánoční koncert Václava Hudečka 1:30 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 31. 12. 2010: 6:05 Nedělní čtení: 2. neděle po Narození Páně [P] 6:35 Noekreace (67) 6:45 Svatební skeč 6:55 Léta letí k andělům: Jiří Strach 7:15 Arka Noego: Koncert nadeje 8:25 Malý pastierik 8:50 Sedmihlášky 8:55 Arturovo pátrání [P] 10:00 Hermie a přítel v nouzi 10:05 Střípky vzpomínek 11:40 Slovenskí redemptoristi v Rumunsku [P] 12:00 Angelus Domini

12:05 Hrajeme pro hřiště 13:15 Cesty za poznáním: Orient Express 13:40 Chůvičky: Divadlo Hroznová Lhota 15:20 Platinové písničky (29. díl): Vánoce s dechovkou [P] 15:50 Pro vita mundi: P. Vojtěch Kodet 16:45 Svatební skeč 16:55 Zpravodajský souhrn Noevin 2010 17:55 První nešpory ze slavnosti Matky Boží Panny Marie z Baziliky sv. Petra v Římě 19:35 Přejeme si ... 20:00 Silvestr na přání [L] 0:00 Hymna České republiky [P] 0:05 U NÁS: Novoroční koncert Hradišťanu 1:00 IDS: Divadlo Hroznová Lhota 1:40 Novoroční koncert 2010: K&K Philharmoniker (Johann Strauss) 3:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 1. 1. 2011: 6:05 Evangelium 6:15 Cesty za poznáním: Garden of the Gods 6:25 Zpravodajský souhrn Noevin 7:25 Hermie a Stanley na táboře [P] 8:00 Noeland (31) 8:30 Sedmihlášky 8:35 Hermie a přítel v nouzi 8:40 JuniorTV Kopřivnice 9:05 NOEparáda 10:00 Mše svatá ze slavnosti Matky Boží Panny Marie z Baziliky sv. Petra v Římě [L] 11:45 Cesty za poznáním: Niagara Falls 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:20 Popelka nazaretská 13:00 Laičtí misionáři v IQUITOS 13:20 Noekreace 13:30 Bez hábitu: Chemin Neuf (9) 14:30 Katedrála svatého Václava v Olomouci 15:00 Zikův svět zvířat: Vzácni a vyhynulí [P] 15:25 Hermie - Vánoční koleda 15:30 Lurdy 16:00 U NÁS 17:00 Hlubinami vesmíru [P] 17:40 Srdce pro Bangladéš 18:00 Krásy Čech a Moravy: Loket [P] 18:30 Mašinky: O mašince s voňavým kouřem [P] 18:40 Sedmihlášky 18:45 Po stopách apoštola Pavla (2) 19:15 Betlém Španělská kaple v Novém Jičíně 19:25 Nedělní čtení: 2. neděle po Narození Páně 20:00 Má vlast: Kroměříž 21:20 Maria v křesťanské tradici 21:55 Noční univerzita: Panna Maria učednice - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. 22:50 Vyznání 23:05 Pokiaľ dýcham, dúfam 23:35 Řezbáři: současná lidová plastika v Pobeskydí 23:50 Přejeme si ... 0:10 Cesta k andělům: Daniela Drtinová 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 2. 1. 2011: 6:05 Evangelium [P] 6:15 Nedělní čtení: 2. neděle po Narození Páně 6:45 Mohelnický betlém 6:55 U NÁS 7:55 Dosiahnúť svoj cieľ 8:20 Zpívá CELÁ rodina 8:35 Dům holubí 9:00 Laičtí misionáři v IQUITOS 9:20 Cesty za poznáním: Hurtigruten 9:45 Evangelium 10:00 Mše svatá z Trnavy [L] 11:00 Harfa Noemova IV.: Vánoční díl 11:20 Betlehem 11:30 Církevní konzervatoř v Opavě 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:20 Zpravodajský souhrn Noevin [P] 13:20 Platinové písničky: Novoroční dechovka [P] 13:55 Pro vita mundi: Václav Hudeček 14:45 Na koberečku (96) 15:05 Závislost a nezávislost v manželství 16:15 Exit 316: Smysl života 16:30 Zikův svět zvířat (12. díl): Zvířecí koktejl [P] 16:55 Noekreace [P] 17:05 Noeland (31) 17:35 Hermie a Stanley na táboře 18:10 GOODwillBOY V. (9) 19:00 Krkonošské rohačky 19:25 Horní Lideč [P] 20:00 Octava dies [P] 20:30 Slavnostní koncert ze Křtin u Brna [P] 22:00 Po stopách apoštola Pavla (2) 22:30 Joglland v zimě 22:40 Cesty za poznáním: Naivasha 22:50 Nedělní čtení: 2. neděle po Narození Páně 23:20 Mohelnický betlém 23:30 Evangelium 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:05 Zpravodajský souhrn Noevin 2010 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Pondělí 3. 1. 2011: 6:05 Octava dies 6:35 Srdce pro Bangladéš 6:55 Cesty za poznáním: Národní park Etosha 7:40 Přejeme si ... 7:55 P.S.: P. Leoš Ryška - Ostrava Heřmanice 8:20 Dům holubí 8:40 Pro vita mundi: Vánoční speciál - Mons. Jan Graubner 9:20 Johann Sebastian Bach: Člověk, který dal hudbě dýchat 10:00 Platinové písničky 10:30 Krkonošské rohačky 10:55 BET LECHEM - vnitřní domov: Rosangela de Oliveira Salazar 11:10 Noekreace (68) 11:20 Zrnko v perle Karibiku 11:35 Cesty za poznáním: Danube Watermeadow [P] 11:45 Mašinky: O mašince s voňavým kouřem 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Arka Noego: Koncert naděje (2) [P] 13:15 Klauzura 13:40 Octava dies 14:10 Zpívá CELÁ rodina 14:25 Krásy Čech a Moravy: Loket 14:55 Bez hábitu: Alžbětky [P] 16:00 GOODwillBOY V. (9) 16:50 Hillsong a Matt Redman poprvé v České republice 17:00 NOEparáda (102) [L] 17:50 Exit 316: Povzbuzení [P] 18:10 Nová Indie 18:20 Cesty za poznáním: Who tee-ow shah [P] 18:30 Mašinky: O ubrečené mašince a borůvkových knedlíkách [P] 18:40 Sedmihlásky 18:45 Na druhé straně zdi [P] 19:15 Mohelnický betlém 19:25 Přejeme si ... 19:40 Ekoauto (13) 20:00 U Pastýře [P] 21:00 O Mysu dobré naděje 21:15 Na koberečku (96) 21:25 Perly ostravské architektury 21:35 Osmá barva duhy [P] 22:00 Noční univerzita: PhDr. Josef Zeman - Závislost a nezávislost v manželství 23:05 Cesty za poznáním: Krugerův národní park 23:15 BET LECHEM - vnitřní domov: Rosangela de Oliveira Salazar 23:30 Octava dies 0:05 Kulatý stůl na téma: Vánoční tradice 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 4. 1. 2011: 6:20 Slavnostní koncert ze Křtin u Brna 7:45 Pro vita mundi: Václav Hudeček 8:35 Dosahtnut svoj ciel 9:00 Cesty za poznáním: Národní park Acadia 9:10 Církevní konzervatoř v Opavě 9:35 Horní Lideč 10:10 Octava dies 10:40 Noční univerzita: PhDr. Josef Zeman - Závislost a nezávislost v manželství 11:45 Mašinky: O ubrečené mašince a borůvkových knedlíkách 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky 12:35 Mohelnický betlém 12:45 Zpívá CELÁ rodina 13:00 Hornolidečko - Skály 13:05 Kaplička pana Zemana 13:10 Křížovatky - Rut Kolínská (5) 13:40 Cesty za poznáním: Národní park Etosha 14:25 Kulatý stůl: Portál 16:00 Přejeme si ... 16:15 Cesty za poznáním: Burj al-Arab [P] 16:40 Vietnam - zlatá klec [P] 16:55 Krkonošské rohačky 17:20 Hermie a Stanley na táboře 17:55 Noeland (31) 18:25 Sedmihlásky 18:30 Mašinky: O trati co vede kolem jezera [P] 18:40 Zikův svět zvířat: Zvířecí koktejl 19:05 Noekreace (68) 19:30 Cesty za poznáním: Danube Watermeadow 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Po stopách apoštola Pavla (3) [P] 20:35 Exit 316: Povzbuzení 20:50 GOODwillBOY V. (9) 21:40 Zpravodajské Noeviny 22:00 Hlubinami vesmíru 22:40 Dům holubí 23:00 Zpívá CELÁ rodina 23:15 P.S.: P. Leoš Ryška - Ostrava Heřmanice 23:40 Přejeme si ... 23:55 Hornolidečko - Skály 0:05 U NÁS 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 5. 1. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Bez hábitu: Alžbětky 7:20 Noekreace (68) 7:30 Koncert skupiny TIMOTHY: Festival pod věží 2008 7:50 Osmá barva

duhy 8:10 Johann Sebastian Bach: Člověk, který dal hudbě dýchat 8:45 Mohelnický betlém 8:55 Zrnko v perle Karibiku 9:10 Platinové písničky 9:40 Po stopách apoštola Pavla (3) 10:10 Léta letí k andělům: P. František Lízna, SJ 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:45 Cesty za poznáním: Havaj 13:35 O katechezi 13:45 Horní Lideč 14:20 Na druhé straně zdi 14:50 Na koberečku (96) 15:05 P.S.: P. Leoš Ryška - Ostrava Heřmanice 15:30 Cesty za poznáním: Who tee-ow shah 15:40 Zpravodajské Noeviny 16:00 NOEparáda (102) 16:50 Cesty za poznáním: Red Rock Canyon [P] 17:00 V posteli chit-chat (1) [P] 17:55 Octava dies 18:25 Sedmihlásky 18:30 Mašinky: O zloději, který okrádal mašinky [P] 18:40 U NÁS 19:40 Přejeme si ... [P] 20:00 BET LECHEM - vnitřní domov: Juan Provecho 20:15 Nová Indie 20:25 Noční univerzita: MUDr. Marie Svatošová - Nemocný člověk v rodině [P] 21:55 Zvířecí instinkty (6. díl) [P] 22:25 V zemi Lobaye [P] 22:50 Noekreace (68) 23:00 Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] 23:30 Krásy Čech a Moravy: Loket 0:20 Slavnostní koncert ze Křtin u Brna 1:45 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 6. 1. 2011: 6:00 Evangelium: Tři králové [P] 6:20 Na druhé straně zdi 6:50 BET LECHEM - vnitřní domov: Juan Provecho 7:05 Platinové písničky 7:35 Zpívá CELÁ rodina 7:50 Cesty za poznáním: Burj al-Arab 8:15 Večer chval 9:30 Cesty za poznáním: Danube Watermeadow 9:40 Přejeme si ... 10:00 Mše svatá ze slavnosti Zjevení Páně z Baziliky sv. Petra v Římě [L] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:20 Slavnostní koncert ze Křtin u Brna 13:45 Ekumenická porota 14:05 U Pastýře 15:05 Noeland (31) 15:35 Dům holubí 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Křížovatky: Miloš Bok [P] 16:40 Katedrála Božského Spasitele: Perly ostravské architektury 17:35 Maribor - Kostel světla [P] 17:45 Noekreace (68) 18:00 Zikův svět zvířat: Zvířecí koktejl 18:25 Sedmihlásky 18:30 Mašinky: O bludné výhybce [P] 18:40 Pro vita mundi: Václav Hudeček 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 U NÁS [P] 21:00 Přejeme si ... 21:15 P.S. [P] 21:40 Zpravodajské Noeviny 22:00 Srdce pro bezmocné [P] 22:25 Octava dies 22:55 NOEparáda (102) 23:45 Církevní konzervatoř v Opavě 0:10 Zpravodajské Noeviny 0:25 V posteli chit-chat (1) 1:15 Evangelium: Tři králové 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 7. 1. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Noekreace (68) 6:30 NOEparáda (102) 7:20 Hlubinami vesmíru 8:00 Krásy Čech a Moravy: Loket 8:30 Cesty za poznáním: Who tee-ow shah 8:40 Noční univerzita: MUDr. Marie Svatošová - Nemocný člověk v rodině 10:10 Cesty za poznáním: Havaj 11:00 Hermie a Stanley na táboře 11:35 Sedmihlásky 11:40 Hermie a přítel v nouzi 11:45 Mašinky: O bludné výhybce 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si ... 12:20 Zvířecí instinkty (6) 12:50 Koncert skupiny TIMOTHY: Festival pod věží 2008 13:10 Maribor - Kostel světla 13:20 BET LECHEM - vnitřní domov: Juan Provecho 13:40 Arka Noego: Koncert naděje (2) 14:55 Na koberečku (96) 15:05 Osmá barva duhy 15:25 Na druhé straně zdi 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Johann Sebastian Bach: Člověk, který dal

hudbě dýchat 16:50 Po stopách apoštola Pavla (3. díl) 17:20 Léta letí k andělům: P. František Lízna, SJ 17:40 Nová Indie 17:50 Kaplička pana Zemana 18:00 Sýrie - kolébka křesťanství 18:20 Cesty za poznáním: Monte Etna [P] 18:30 Mašinky: O srnečce a panu železničáři Mrázkovi - 1. díl [P] 18:40 Sedmihlásky 18:45 Hermie a přítel v nouzi 18:50 V posteli chit-chat (1) 19:40 H2Onews [P] 20:00 Noemova pošta: leden [L] 21:35 Cesty za poznáním: Who tee-ow shah 21:45 Na koberečku (96) 22:00 Nedělní čtení: Křtu Páně [P] 22:30 Přejeme si ... 22:45 Pro vita mundi: Václav Hudeček 23:35 Křížovatky: Miloš Bok 0:05 H2Onews 0:15 Cesty za poznáním: Národní park Etosha 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 8. 1. 2011: 6:05 H2Onews 6:15 P.S. 6:40 Křížovatky: Miloš Bok 7:05 Zrnko v perle Karibiku 7:20 BET LECHEM - vnitřní domov: Juan Provecho 7:35 Horní Lideč 8:05 Ve jménu Ježíše: První dobrodružství křesťanů [P] 8:30 Noeland (31) 9:00 Sedmihlásky 9:05 Zikův svět zvířat: Zvířecí koktejl 9:35 NOEparáda (102. díl) 10:25 JuniorTV Koprivnice (12) [P] 10:45 V posteli chit-chat (1) 11:35 Nová Indie 11:45 Cesty za poznáním: Red Rock Canyon 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny 12:25 Nedělní čtení: Křtu Páně 12:55 Přejeme si ... 13:10 Cesty za poznáním: Burj al-Arab 13:40 U NÁS 14:40 Noekreace (68) 14:50 Zpívá CELÁ rodina 15:05 V zemi Lobaye [P] 15:25 Platinové písničky 16:00 H2Onews 16:10 Pro vita mundi: David Danel [P] 16:50 Cesty za poznáním: Danube Watermeadow 17:00 Generální audience papeže Benedikta XVI. 17:30 Mašinky 17:45 Krásy Čech a Moravy: Západní Čechy [P] 18:30 Mašinky: O srnečce a panu železničáři Mrázkovi - 1. díl 18:40 Sedmihlásky 18:45 Po stopách apoštola Pavla (3) 19:15 Pět roků poté 19:25 Nedělní čtení: Křtu Páně 20:00 Cesta k andělům (42) [P] 20:50 Folklor bez hranic 2010 [P] 21:10 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty [P] 22:05 Srdce pro bezmocné 22:30 Vietnam - zlatá klec 23:00 Bez hábitu: Alžbětky 0:05 Arka Noego: Koncert naděje (2) 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 9. 1. 2011: 6:05 Evangelium: Svátek Křtu Páně [P] 6:15 Nedělní čtení: Křtu Páně 6:45 Maribor - Kostel světla 6:55 U NÁS 7:55 Sýrie - kolébka křesťanství 8:15 Přejeme si ... 8:30 Osmá barva duhy 8:50 Na druhé straně zdi 9:20 Cesty za poznáním: Burj al-Arab 9:45 Evangelium: Svátek Křtu Páně 9:50 Čteme z křesťanských periodik [P] 10:00 Mše svatá ze svátku Křtu Páně ze Sixtinské kaple ve Vatikánu [L] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:25 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:05 Platinové písničky: Dechovka [P] 13:40 Cesta k andělům (42) 14:40 Noční univerzita: MUDr. Marie Svatošová - Nemocný člověk v rodině 16:10 Exit 316: Povzbuzení 16:25 Zikův svět zvířat (13) [P] 16:50 Noekreace (69) [P] 17:00 Noeland (31) [P] 17:30 Ve jménu Ježíše: První dobrodružství křesťanů 18:00 V posteli chit-chat (1) 18:50 Evangelium: Svátek Křtu Páně 19:00 BET LECHEM - vnitřní domov: Juan Provecho 19:15 Na koberečku (96) 19:40 Přejeme si ... [P] 20:00 Octava dies [P] 20:30 Novoroční koncert: K&K Philharmoniker (Johann Strauss) [P] 21:55 Po stopách apoštola Pavla (3) 22:25 Cesty za poznáním: Monte Etna 22:35 Místa spojená se sv. Františkem Saleským a jeho poselství 23:00 Nedělní čtení: Křtu Páně 23:30 Maribor - Kostel světla 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:45 Vietnam - zlatá klec 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Liturgická čtení

Neděle 26. 12. – svátek Svaté rodiny

Ježíše, Marie a Josefa

1. čt.: Sir 3,3-7.14-17a

Ž 128(127),1-2.3.4-5

Odp.: 1 (*Blaze každému, kdo se bojí Hospodina, kdo kráčí po jeho cestách.*)

2. čt.: Kol 3,12-21

Ev.: Mt 2,13-15.19-23

Slovo na den: *Vstaň, vezmi dítě i jeho matku a jdi.*

Pondělí 27. 12. – svátek sv. Jana

1. čt.: 1 Jan 1,1-4

Ž 97(96),1-2.5-6.11-12

Odp.: 12a (*Radujte se, spravedliví, v Hospodinu!*)

Ev.: Jan 20,2-8

Slovo na den: *Ten druhý učedník.*

Úterý 28. 12. – svátek sv. Mláďátek

1. čt.: 1 Jan 1,5-2,2

Ž 124(123),2-3.4-5.7b-8

Odp.: 7a (*Naše duše vyvázla jako pták z ptačnickovy léčky.*)

Ev.: Mt 2,13-18

Slovo na den: *Bude po dítěti pátrat, aby ho zahubil.*

Středa 29. 12. – připomínka sv. Tomáše Becketa

1. čt.: 1 Jan 2,3-11

Ž 96(95),1-2a.2b-3.5b-6

Odp.: 11a (*Radujte se, nebesa, zajásej, země!*)

Ev.: Lk 2,22-35

Slovo na den: *Moje oči uviděly tvou spásu.*

Čtvrtek 30. 12. – šestý den v oktávě Narození Páně

1. čt.: 1 Jan 2,12-17

Ž 96(95),7-8a.8b-9.10

Odp.: 11a (*Radujte se, nebesa, zajásej, země!*)

Ev.: Lk 2,36-40

Slovo na den: *Sloužila Bohu posty a modlitbami.*

Pátek 31. 12. – připomínka sv. Silvestra I.

1. čt.: 1 Jan 2,18-21

Ž 96(95),1-2.11-12.13

Odp.: 11a (*Radujte se, nebesa, zajásej, země!*)

Ev.: Jan 1,1-18

Slovo na den: *Slovo se stalo tělem a přehývalo mezi námi.*

večer:

1. čt.: Gn 1,14-18 nebo Nm 6,22-27

Ž 8,2a+4-5.6-7.8-9

Odp.: 2a (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi!*)

2. čt.: 1 Kor 7,29-31 nebo Jak 4,13-15

Ev.: Mt 6,31-34 nebo Lk 12,35-40

Slovo na den: *Váš nebeský Otec přeče ví.*

Sobota 1. 1. – slavnost Matky Boží, Panny Marie

1. čt.: Nm 6,22-27

Ž 67(66),2-3.5.6+8

Odp.: 2a (*Bože, buď milostiv a žehnej nám!*)

2. čt.: Gal 4,4-7

Ev.: Lk 2,16-21

Slovo na den: *Všechno uchovávala v srdci.*

Bohoslovci Kněžského bratrstva sv. Petra a hnutí tradiční katolické mládeže Juventutem vás srdečně zvou na **SILVESTROVSKÉ DUCHOVNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE na faře v Horním Újezdě u Třebíče**. Setkání se uskuteční **od 30. prosince 2010 do 2. ledna 2011**. Setkání je určeno především pro mládež od 16 do 30 let, ale vítáni jsou všichni, kdo mají zájem prožít poslední dny tohoto kalendářního roku a začátek nového s těmi, kterým je blízká tradiční forma mše svaté. Srdečně jsou zváni také všichni ti, kteří tradiční římský ritus neznají či neměli možnost se s ním doposud setkat – nabízí se zde příležitost objevit skutečný poklad ukrytý v katolické církvi. Na programu je kromě seznámení, rozhovorů a diskusí také společná modlitba, slavení mše svaté, rozjímání, modlitba růžence a také příležitost ke sv. zpovědi. Chybět nebude ani zábavný silvestrovský večer, výlet přírodou do Třebíče, prohlídka baziliky sv. Prokopa a města či možnost osobně si popovídat s českými bohoslovci Kněžského bratrstva svatého Petra.

Přihlásit se lze elektronicky do 25. prosince 2010 na stránkách www.juventutem.cz. Příspěvek na stravu činí 300 Kč. Vezměte si s sebou také spacák. V případě jakýchkoliv dotazů nás můžete kontaktovat na adrese info@juventutem.cz.

VÁNOČNÍ DÁREK PRO AFRIKU

Pomozme opravit 6 školních tříd pro 980 chudých dětí v Ugandě. Základní škola se nachází ve farnosti Budini, jedné z 21 farností diecéze Jinja. Škola byla založena misionáři již na počátku třicátých let 20. století. Začala s malým počtem žáků, dnes poskytuje vzdělání pro více než 1000 dětí. Zásadním způsobem přispívá ke kvalitní výchově a vzdělání chlapců i dívek na venkově. Blok šesti tříd, který byl vybudován před 80 lety, časem zchátral. Děravé střechy, polorozpadlé podlahy a zdi ohrožují životy dětí, neposkytují vhodné studijní prostředí pro žáky, a to zvláště v období dešťů. Finanční prostředky jsou potřebné na opravu zastřešení, zednické práce, výmalbu, pořízení oken a dveří. Místní lidé přispívají svojí spoluúčastí. Děti, kterým se pomoci dostává, se za každého dárce modlí. Pomoc pro jedno dítě vychází na 232 Kč. Za jakýkoliv dar všem upřímně děkujeme.

Finanční dary lze posílat do 31. 12. 2010 na: Papežská misijní díla, Špindlerův Mlýn 33, 543 51 • číslo účtu: 72540444/2700
• variabilní symbol: 540. Do zprávy pro příjemce uveďte: 6-2010-UGD-5-1. Děkujeme.

Ve čtvrtek 13. ledna 2011 ve 4.00 hod. se v bazilice Panny Marie Pomocnice křesťanů ve Filipově uskuteční slavnostní poutní mše svatá. Hlavním celebrantem bude litoměřický biskup Mons. Jan Baxant. Poutní chrám spravovaný Římskokatolickou farností Jiřikov se nalézá ve Filipově, místní části Jiřikova, přímo na státní hranici se SRN. Většina poutníků do baziliky ve Filipově přijede autobusem. Další se na cestu vydávají pěšky. Noční pěší pouť začíná o půlnoci u katolické fary ve Šluknově, odkud poutníci spo-

lečně vycházejí na cestu. Pokud se sejde dost poutníků v Rumburku, odcházejí ve 2.00 hod. od rumburské katolické fary z Dobrovského náměstí. Slavnostní poutní mše v bazilice Panny Marie Pomocnice křesťanů ve Filipově se koná ve výroční den zázračného uzdravení Magdalény Kade. Po slavnostní poutní mši svaté následuje v 9.00 hod. mše svatá v německém jazyce. V 10.30 hod. bude sloužena mše svatá v českém jazyce a v 17.00 hod. pak česko-německá mše svatá.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

25. PROSINCE 2010 – 1. LEDNA 2011

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 26. 12.		PO 27. 12.		ÚT 28. 12.		ST 29. 12.		ČT 30. 12.		PÁ 31. 12.		SO 1. 1.			
Antifona	170	186	1621	1836	1624	1840	154	167	154	167	154	167	193	211		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	171	187	1621	1837	1625	1840	154	167	154	167	154	167	193	212		
Antifony	171	187	1621	1837	1625	1841	180	197	184	201	188	206	195	213		
Žalmy	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914		
Krátké čtení a zpěv	172	188	1622	1837	1625	1841	180	197	185	202	188	206	195	213		
Antifona k Zach. kantiku	172	188	1622	1838	1626	1841	181	198	185	202	189	206	195	213		
Prosby	172	188	1622	1838	1626	1842	181	198	185	202	189	207	195	214		
Závěrečná modlitba	173	189	1623	1838	1626	1842	181	198	185	203	190	207	196	214		
Modlitba během dne:																
Hymnus	155	168	155	168	155	168	155	168	155	168	155	168	155	168		
Antifony	156	169	156	169	156	169	156	169	156	169	156	169	156	169		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	1265	1403		
Krátké čtení	173	190	1623	1839	1627	1843	182	199	186	203	190	208	196	215		
Závěrečná modlitba	173	189	1623	1838	1626	1842	181	198	185	203	190	207	196	214		
Nešpory:																
SO 25. 12.																
Hymnus	153	180	153	166	153	180	153	180	153	180	153	180	191	209	197	216
Antifony	165	180	174	191	165	180	165	180	165	180	165	180	192	210	198	216
Žalmy	165	181	1661	1878	165	181	165	181	165	181	165	181	1649	1866	1661	1878
Kr. čtení a zpěv	167	183	175	191	177	194	179	196	183	200	187	204	192	210	199	217
Ant. ke kant. P. M.	168	183	175	191	178	194	179	196	183	200	187	205	192	210	199	217
Prosby	168	183	175	192	178	195	179	196	183	200	187	205	193	211	199	217
Záv. modlitba	168	184	173	189	178	195	180	197	181	198	185	203	196	214	196	214
Kompletář:	1242	1379	1242	1379	1238	1374	1238	1374	1238	1374	1238	1374	1238	1374	1242	1379

MALÝ DÁREK, KTERÝ UDĚLÁ VELKOU RADOST

Hluboká a teologicky velmi cenná zamyšlení nad duchovními poklady církve přináší

ALMANACH KRÁSA LITURGIE

vydaný ve spolupráci několika řík. farností v ČR.

Žádejte u svého prodejce křesťanské literatury, nebo objednávejte na obchod@sacrum.cz;

TEL.: 723 357 105.

Cena: 45 Kč včetně poštovního a balného.

Hledáme **praktikující katolickou rodinu**, která by chtěla **bydlet na faře nedaleko Prahy**. Kontakt: Římskokatolická farnost Smečno, Kačická 115, 273 05 Smečno • tel. 737 917 877. P. Karel Kunzl, administrátor farnosti

V muzeu Matice svatokopecké je instalována **do 16. ledna 2011 VÝSTAVA BETLÉMŮ**. Otevírací doba: od 23. prosince 2010 do 2. ledna 2011 denně od 10 do 16 hodin, v ostatní dny jen v sobotu od 12 do 16 hodin a v neděli od 10 do 16 hodin. Vstup vraty severní rezidence baziliky Navštívení Panny Marie **na Svatém Kopečku u Olomouce**. K zakoupení bude trvale v muzeu též nově vydaná publikace **Svatý Kopeček - genius loci**.

Ve **Vlastivědném muzeu ve Švábenicích u Vyškova** je každou neděli a svátky **od 19. prosince 2010 do 3. dubna 2011** otevřena nová velká výstava s názvem **IKONY - KRÁSA A KOUZLO TĚCHTO PAMÁTEK**. Je vytvořena z velkého množství dokumentů, menších obrazů, obrázků, pohlednic aj. Otevřeno je vždy v neděli odpoledne od 14 do 17 hodin. Spolu s výstavou můžete shlédnout stálé expozice jak ve Vlastivědném, tak i v Kostelním muzeu. Vstupné dobrovolné. Všichni jste srdečně zváni.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svatě neustále zpřítomňuje svou oběť za zachranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů ...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA LEDEN 2011

Všeobecný:

Aby bohatství stvoření bylo ceněno jako vzácný Boží dar, zachovávalo a zpřístupňováno všem lidem.

Misijní:

Aby křesťané dospěli k plné jednotě a vydávali celému lidskému pokolení svědectví o tom, že Bůh je otcem všech.

Úmysl našich biskupů:

Aby všichni pokřtění v církvi přijímali dar svého křtu jako základ pro svůj život a jako vstupní bránu ke spáse i ke všem ostatním svátostem.

Liturgická čtení

Neděle 2. 1. - 2. neděle po Narození Páně

1. čt.: Sir 24,1-4.12-16

Ž 147,12-13.14-15.19-20

Odp.: Jan 1,14 (*Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: Ef 1,3-6.15-18

Ev.: Jan 1,1-18

Slovo na den: V něm byl život.

Pondělí 3. 1. - nez. pam.

Nejsvětějšího Jména Ježíš

1. čt.: 1 Jan 2,29-3,6

Ž 98(97),1.3cd-4.5-6

Odp.: 3cd (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)

Ev.: Jan 1,29-34

Slovo na den: Beránek Boží.

Úterý 4. 1. - ferie

1. čt.: 1 Jan 3,7-10

Ž 98(97),1.7-8.9

Odp.: 3cd (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)

Ev.: Jan 1,35-42

Slovo na den: Zůstali u něho.

Středa 5. 1. - ferie

1. čt.: 1 Jan 3,11-21

Ž 100(99),1-2.3.4.5

Odp.: 1 (*Plesejte Hospodinu, všechny země!*)

Ev.: Jan 1,43-51

Slovo na den: Pojd' a podívej se.

Čtvrtek 6. 1. - slavnost Zjevení Páně

1. čt.: Iz 60,1-6

Ž 72(71),1-2.7-8.10-11.12-13

Odp.: srov. 11 (*Budou se ti, Hospodine, klanět všechny národy země.*)

2. čt.: Ef 3,2-3a.5-6

Ev.: Mt 2,1-12

Slovo na den: Otevřeli své pokladnice.

Pátek 7. 1. - nez. pam. sv. Rajmunda z Peňafortu

1. čt.: 1 Jan 3,22-4,6

Ž 2,7b-8.10-11

Odp.: 8a (*Dám ti v majetek národy.*)

Ev.: Mt 4,12-17.23-25

Slovo na den: Ve stínu smrti.

Sobota 8. 1. - ferie

1. čt.: 1 Jan 4,7-10

Ž 72(71),1-2.3-4ab.7-8

Odp.: srov. 11 (*Pane, budou se ti klanět všechny národy země.*)

Ev.: Mk 6,34-44

Slovo na den: Ovce bez pastýře.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

1. - 8. LEDNA 2011

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 2. 1.		PO 3. 1.		ÚT 4. 1.		ST 5. 1.		ČT 6. 1.		PÁ 7. 1.		SO 8. 1.			
Antifona	154	167	154	167	154	167	154	167	226	248	226	248	226	248		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	154	167	154	167	154	167	154	167	226	248	226	248	226	248		
Antifony	201	220	935	1046	950	1062	965	1079	233	255	998	1115	1014	1132		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	813	914	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	201	220	208	228	211	232	215	236	233	255	241	264	244	268		
Antifona k Zach. kantiku	202	220	208	1415	212	232	215	236	233	256	241	264	245	268		
Prosby	202	221	209	228	212	232	215	236	233	256	241	265	245	269		
Závěrečná modlitba	202	221	209	1415	212	233	216	237	234	257	1277	1416	245	269		
Modlitba během dne:																
Hymnus	155	168	155	168	155	168	155	168	227	249	227	249	227	249		
Antifony	156	169	156	169	156	169	156	169	228	250	228	250	228	250		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	235	257	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	203	221	209	229	213	233	216	237	237	259	242	266	245	269		
Závěrečná modlitba	202	221	209	229	212	233	216	237	234	257	242	265	245	269		
Nešpory:																
SO 1. 1.																
Hymnus	197	216	153	166	153	166	153	166	229	251	225	247	225	247	261	288
Antifony	198	216	203	222	945	1057	960	1073	230	252	238	260	1009	1126	260	286
Žalmy	1661	1878	930	1040	945	1057	960	1073	230	252	238	261	1009	1126	230	252
Kr. čtení a zpěv	199	217	204	223	210	231	214	234	231	254	239	262	243	267	260	287
Ant. ke kant. P. M.	199	217	204	223	211	1415	214	235	232	254	240	263	243	267	260	287
Prosby	199	217	204	223	211	231	214	235	232	254	240	263	243	267	261	287
Záv. modlitba	196	214	202	221	209	1415	212	233	234	257	234	257	1277	1416	263	291
Kompletář:	1242	1379	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1238	1374	1242	1379	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

VELEHRAD – ŘÍM • MODLIL SE TVÁŘÍ K VÝCHODU
Odpovědný redaktor Pavel Ambros a Luisa Karczubová

Sborník k počtě kardinála Tomáše Špidlíka. Obsahuje jeho dosud nepublikované texty k duchovnímu životu, zajímavé příspěvky známých českých osobností hodnotících kardinálův odkaz a unikátní komentovanou obrazovou přílohu, která zahrnuje mj. i pohřební obřady na Velehradě.

Refugium Velehrad-Roma, s. r. o. • Váz., přebal, křídový papír, 205x212 mm, 356 stran, 490 Kč

PROFESOR ULIPISPIRUS A JINÉ POHÁDKY

Tomáš Špidlík • Ilustrace Jan Knap

Pohádky pro dospělé, které jsou určeny nejen pro potěšení, ale i k zastavení se a k zamýšlení nad mnohdy neviditelnými či všedními skutečnostmi života.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o. • 3. vydání Váz., přebal, křídový papír, 205x216 mm, 84 stran, 179 Kč

PŘEŽILA JSEM • OTEVŘENÁ VÝPOVĚĎ O ZRAĎĚ, NENÁVISTI A ODPUŠTĚNÍ

Immaculée Ilibagiza ve spolupráci se Stevem Erwinem • Z angličtiny přeložila Marie Sommerová

Autorka popisuje šokující zážitky z genocidy ve Rwandě. Líčí, jak ozbrojené bojůvky pustošily krajinu a zfanatizovaný dav lynčoval nevinné. Po celou dobu se Immaculée krčila v úkrytu maličké

koupelny v domě místního pastora, kde se na ploše jednoho metru čtverečního tísnilo osm žen. Namačkány ve tmě jedna na druhou, téměř bez jídla, v horku a beze slova trávily nekonečné tři měsíce.

Euromedia group, k. s. – Ikar Váz., přebal, 132x207 mm, 280 stran + 16 stran barevné obrazové přílohy, 249 Kč

NESOBECKOU CESTOU

Henri Nouwen • Z angličtiny přeložila Monika Kršková

Kristův život je v příkrém rozporu s hodnotami, které uznává svět, a to pro všechny Kristovy následovníky představuje velkou výzvu. Právě to je tématem této knížky. Pokušení, jimž musel čelit Kristus na poušti, jsou přítomná v každé době, i když v různých převlecích. Kristův učedník se musí potýkat s touhou po moci a se sklonem ovládat druhé, se sebestředností a touhou po vlastní slávě a s hledáním jistot v hromadění majetku. Autor osvětluje kontrast mezi cestou Kristova učedníka, která je cestou rostoucí pokory a svobody, a cestou mentality světa, která nás tlačí vzhůru, k honbě za úspěchem, seberealizací, vlivem, popularitou a bohatstvím, jež má člověku zajistit přináležitost k „elitě“. Jen nesobecská cesta je cesta Kristova, jinudy jej nelze následovat.

Karmelitánské nakladatelství Brož., 116x180 mm, 56 stran, 99 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Informace o předplatném týdeníku Světlo na rok 2011 jsme uveřejnili v čísle 42.

Pán Bůh zaplať za Vaše dary, které jste nám poslali při platbě svého předplatného Světla na rok 2011.

772 00 Olomouc 2
147/2002
P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.